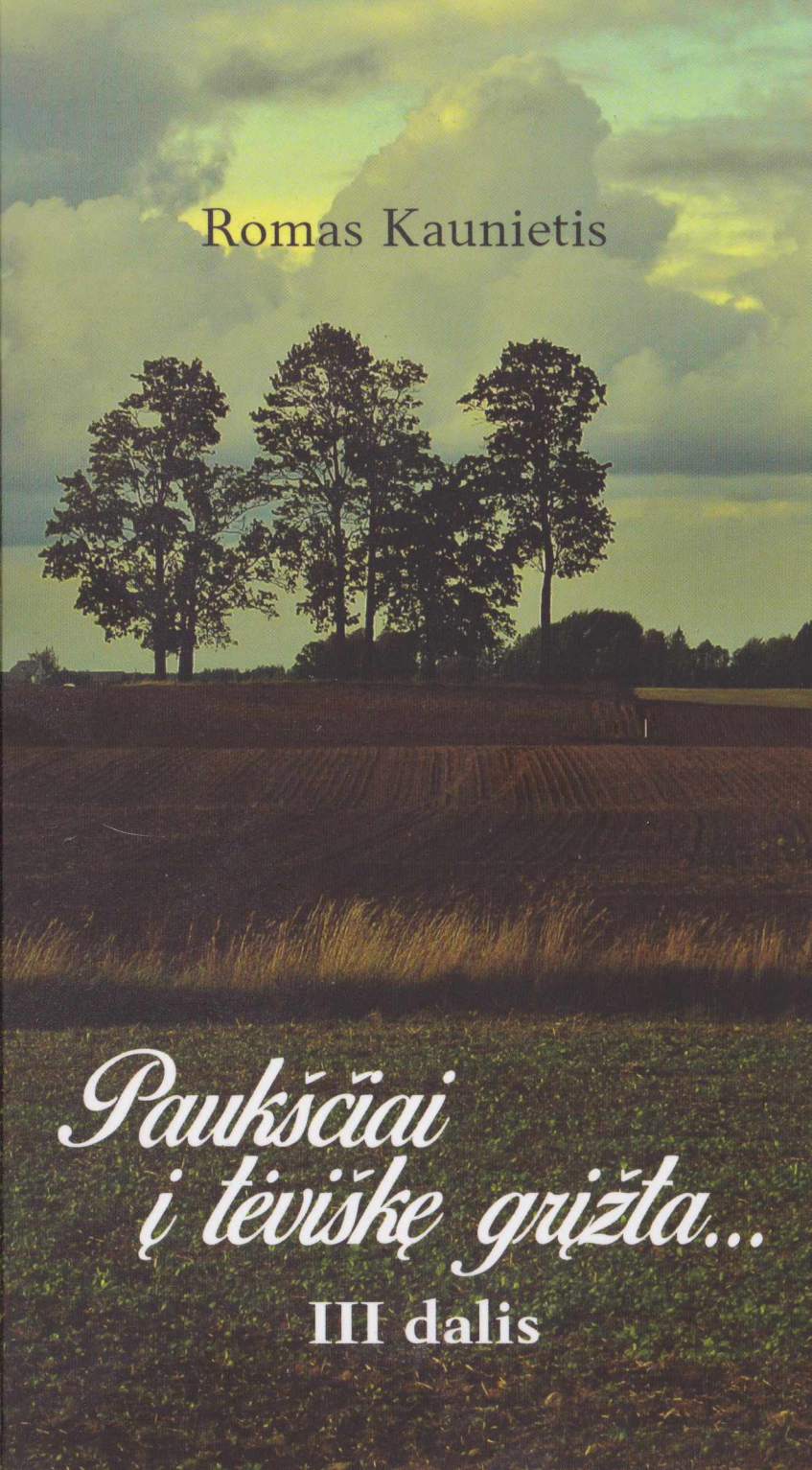

Romas Kaunietis

*Paukščiai
į tėviškę grįžta...*

III dalis

R o m a s K a u n i e t i s

*Paukščiai į tėviškę
grįžta...*

EILĖRAŠČIŲ RINKINĖLIS
III dalis

1960–2025
Buivydžiai–Panevėžys

Leidinio bibliografinė informacija pateikiama Lietuvos nacionalinės Martyno Mažvydo bibliotekos Nacionalinės bibliografijos duomenų banke (NBDB).

© Romas Kaunietis

ISBN 978-609-8292-15-2

TURINYS

GIMTO KAIMO DAINA	5
GALBŪT NEPATIKĖSI... ..	7
IŠ PRAEITIES DIENŲ	8
JAUČIU TAVE.....	9
LIKIMO DALIA	11
MINTIES TIKSLUMU	12
MYLIU ŠIĄ ŽEMĘ	13
NELIŪDĖK.....	15
NESAKYK NESAKYK	16
PAKELĖS BERŽAI.....	17
PARAŠYK MAN TRUMPĄ LAIŠKĄ.....	19
VIENTELĖ TA.....	20
TOKIA MEILĖ	22
VILTIES LIEPSNA	23
ŽMOGAUS VARDU.....	24
SU VILTIMI	26
AŠ PABUDAU... ..	27
ATRASIU AŠ TAVE.....	28
BĖGO METAI	30
KAI NUGRIMZTU Į SAPNO KARALYSTĘ....	31
STEBUKLAIS NETIKĖSIU	32
PAVASARIO AIDAI TĖVIŠKĖJE	33
NE MISTIKA.....	34
LIKIMO PAKELY	35
KALAMBŪRAI Nr. 2	37
KAIP VIŠOJ LIETUVOJ.....	39
LIŪDNI PRISIMINIMAI	41
ANT GYVENIMO SLENKŠČIO	42
APIE MEILĘ.....	43
AŠTUONIOS DĖŠIMTYS... ..	44
BUIVYDŽIŲ TARMU PAKALBASIU	46
BUOŽĖ JONAS	49
NORĖJAU TIK PAKLAUSTI.....	56
PAŽADAI	57
OJ., BUIVYDŽIAI BUIVYDŽIAI... ..	58

PRABĖGO VASARA.....	60
TARP MELO IR TIESOS.....	61
SIDABRINIO MĖNULIO SKLIAUTE.....	62
NEŠVANKI BALADĖ	63
KEISTUOLIS.....	66
LAIŠKAI IŠ KOLŪKIO	68
LAISVAS VĖJAS	70
SENATVĖS MARAZMAI	71
KAI MUS SIBIRAN VEŽĖ.....	72
RASI MANE RASOS LAŠELY.....	74
ŠIANDIEN AŠ ČIA ESU, O RYT.....	75
DĖKOJU ŽEMEI... ..	76
MINTIES GALIA	77
NE KARTĄ SUKLUPAU	79
UŽBURTAS ŽODIS.....	80
LAIKO UPĖ.....	81
JAU PAVOSARIS	82
TU SAKAI... ..	84
KAI IŠ MIESTO Į KAIMĄ SUGRĮŽTU.....	86

Šis rinkinys sudarytas iš pastaruoju metu (2023–2025 m.) mano kurtų eilėraščių. Pirmos dalies, kurią pavadinau „Laisvoji poezija“, eilėraščiai buvo užrašyti dar sovietinės okupacijos metais ir atspausdinti rašymo mašinėle bei išleisti atskiruose leidiniuose. Didžioji jų dalis jau buvo publikuota pirmajame eilėraščių rinkinyje, išleistame 2020 m., tuo pačiu pavadinimu – „Paukščiai į tėviškę grįžta...“

Antroje dalyje publikuojami eilėraščiai, kurti daugiausia jau po Atgimimo – vėlesniais metais. Rašiau įvairiausiomis temomis, todėl nesistengiau jų skirstyti į atskirus skyrelius. Nors eiliuota kūryba man buvo priimtina, bet jinai iš manęs pareikalavo daugybės nemigo naktų. Aš niekada nepraradau vilties, mažiau, galvojau ir kūriau taip, kaip ir visi kiti kūrėjai kuria, stengiausi neužsisklęsti – ką sukūriau, pasiūlydavau ir artimiesiems paskaityti, leidau pakritikuoti, nes tik tokiu būdu pajutau, jog po truputį ėmiau tobulėti ir supratau, kad tobulėjimui ribų tikrai nėra. Dalį tos kūrybos publikavau ir taip vadinamame feisbuke. Pagal rašytojo dramaturgo Kazio Sajos vertinimą: „...,visai neblogai, nors iki tikro meno dar čiut čiut...“ Taip jis mano kūrybą įvertino perfrazuodamas rusų rašytojo Čechovo žodžius. Todėl nedelsdamas iškart „perskiau“ ir į trečią poezijos rinkinėlį „Paukščiai į tėviškę grįžta“ su ta mintimi – tegu bus taip geriau, negu nieko... Feisbuke publikuotam eilėraščiui pagal Buivydžių – pandėliečių tarmę „Buivydžių tarmu pakalbasiu“ iš savo kraštiečių sulaukiau gana teigiamų atsiliepimų, tai mane paskatino ir tolimesnei tarmiškai kūrybai. Dar kartą norėčiau priminti, jog mano užrašytuose posmuose gyvena mano siela. Daug skaudžių sentimentų išliejau šiame poezijos rinkinyje, per daug nesikuklindamas jais dalinuosi ir su Jumis, mielieji...

2025 m. Panevėžys

GIMTO KAIMO DAINA

2023 10 09–13

*man ne visur galioja taisyklingo
kirčiavimo taisyklės, bet poetinėj kalboje tenka
painterpretuoti ir savaip...*

Gimto kaimo daina skamba mano širdyje,
Ji man liko viena paslėpta tarp minčių...
Apsiniaukęs dangus – ar tai sninga, ar lyja,
Jos skambėjime tėviškės aidą jaučiu.

Išėjau, išskridau aš iš lizdo gimtinės,
Po daug metų grįžau tuo pačiu takeliu.
Pasitiko mane uždarytos langinės
Ir šunelio grandinė su pasaitėliu.

Kažkada čia gyveno tėvai ir seneliai
Čia ir aš basakojis po kiemą laksčiau...
Lauko smilgom užžėlė keliai ir takeliai –
Tik pėdas kažkieno ten įmintas jaučiau.

Jie gyveno, svajojo ir ašarom laistė,
Kuriuos kaimo kalnely užpylė smėliu...
Vakarinė žara – tarsi gaisro pašvaistė
Ilgai degė virš kaimo dulkėtų kelių.

Ten, toli, liūdnas miško ošimas girdėjos,
Lyg nakties paskutinių žaros spindulių
Ta daina, kuri mano širdyje skambėjo,
Jos šiandien kažkodėl pakartot negaliu.

Galiu tik pasvajot ant ežios atsisėdęs,
Ape mėlyną dangų virš klonių žalių,
Kažkada čia įmintos išliko jų pėdos,
Kurie tyliai išėjo likimo keliu.

GALBŪT NEPATIKĖSI...

2023 10 30

Galbūt nepatikėsi mano žodžiais –
Tikri jausmai ne visada atgyja,
Nes žodžiai vien tiktai dėl tuščio grožio,
O tikras grožis – paslėptas širdyje.

Ieškok ilgai ir visada surasi,
Kas paslėpta giliai širdies kamputy,
O radusi, tada gerai suprasi,
Jog to, ko troškai, būna po truputį.

Prasmingi žodžiai ne visiems patinka,
Kiekvienas ieškome tik sau naudingo...
Jei obelis nuo obuolių palinko,
Tai ji tada visom prasmėm reikšminga...

Mane sušildo tavo geros akys,
Kai jose dega mažos dvi ugnelės,
Ir tau esu aš jau ne kartą sakęs,
Mes turime kiekvienas savo kelią.

Kuriuo išeinam – tuo pačiu sugrįžtam –
Gyvenimas prasideda iš naujo...
O jei kur nors truputį ir nuklystam, –
Sustojame ir vėl toliau keliaujam...

IŠ PRAEITIES DIENŲ

*nostalgija ir sentimentai –
tai dar ne pasaulio pabaiga...*

Kažkam varpai seniai jau nuskambėjo,
Nesugrąžint jau praeities dienų...
Siūbavo gluosniai kaimo pakelėje,
Skambėjo aidas kaimiškų dainų.

Prisimenu tuos vakarus birželio,
Naktis praleistas iki paryčių,
Tuos gluosnius, kurie augo šalia kelio,
Vis dar širdy tą ilgesį jaučiu.

Jaučiu, nes juos beprotiškai mylėjau,
Žinau, jog jie mylėjo ir mane...
Nors meile amžina tada tikėjau,
Bet ji išblėso – liko tik sapne.

Dedu eiles ir kartais pagalvoju...
Kokia šventa ir tu tada buvai,
Kada ano birželio sutemoje
Mane tu pirmąkart pabučiavai.

Ir laikas taip skubiai, kažkaip, praėjo;
Ruduo, žiema ir gluosniai pakelėj...
Tik žvaigždės danguje ilgai spindėjo
Tarsi bedugnio ežero gelmėj.

Nors ir manęs tada nieks nepaklausė,
Kodėl tiek daug žvaigždžių ten, danguje...
O gal tai paslaptis pati slapčiausia,
Kuri tik mums suprantama, deja...

Šitos juk paslapties aš neišduosiu,
Nes ją kitiems žinot – nebūtinai...
Verčiau pernakt su gluosniais parymosiu, –
Kas bus rytoj, ir tu juk nežinai.

Nes mes gi – žmonės ir su medžiais augam,
Ir mūsų šaknys ilsis kapuose...
Tėvų ir protėvių sielas ten saugom,
O jų vardus nešiojam širdyse.

Dėkoju Žemei, Dievui ir Tėvynei,
Kad čia užaugau, čia ir gyvenau,
Kad mano žingsniai dar ne paskutiniai...
Kur aš einu, taip pat gerai žinau.

Tik nežinau, kaip tie pavargę gluosniai
Ano tylaus kaimelio pakely?
Ar dar prisimena jie mus – svyruokliai,
Kai į namus mes grįžtam iš toli?

JAUČIU TAVE

matyti viena – jausti kita...

Jaučiu tave kaip seną tikrą draugą,
Norėčiau apkabint ir išbučiuot,
Bet gluosniai pakelėj jau mus praaugo...
Ir praeitų dienų nesuskaičiuot...

Pro pievų rūką sklinda girių aidas,
Rūkais alsuoja rudenio laukai,
O saulei vakaruose nusileidus,
Nušvinta danguje žvaigždžių takai.

Čia taip ramu, neblaško gluosnių vėjas
Ir tu čia pat dabar, šalia manęs...
Dėkoju už dienas, kurios praėjo
Ir už gražias jaunystės svajones.

Likimai skiriasi ir susitinka,
Likimą nugyventi negana,
Tik tas laimingas, kas neapsirinka,
Kuriam likimas – Dievo dovana.

Meilės už pinigus nenusipirksi,
Meilė – brangi gyvenimo auka...
Meilė – liga, kuria lyg karsto sirgsi,
O karstas bus ir meilės pabaiga.

Sustos prie karsto patys artimieji,
Švelniai palies sustingusias rankas
Ir ten nuneš, kur miega „išrinktieji“,
Pastatys kryžių ir giliai užkas.

Kaip greit, kaip greit gyvenimas prabėga...
Tokia nyki beprasme tuštuma...
Atrodo, kad pasaulis ramiai miega, –
Aplink vien amžina šalta žiema.

Jaučiu tave kaip seną tikrą draugą,
Tu taip arti, visai šalia manęs...
Ir meilė amžina, kuri mus saugo,
Dabar šalia – per amžius neužges.

LIKIMO DALIA

2023 12 12

Gal likimas manęs pagailėjo,
Jei šiandien taip linksmai gyvenu,
Nors tikrieji draugai jau išėjo,
Tiktai aš vis dar neišeinu.

Bet atleisk, aš tik šiaip pagalvojau,
Gal ko nors dar ir nesupratau...
Mums likimą dangus dovanojo,
Padalino: kiek man, tiek ir tau.

Nei daugiau, nei mažiau, tiek, kiek skirta,
Taip ir einam likimo keliu.
Buvo džiaugsmo ir skausmo patirta,
Prisimint visko jau negaliu.

Padėkokime tiems, kas mylėjo,
Kuriems skirta likimo dalia...
Nes gyvenimas dar nepraėjo...
Prie viens kito pabūkim šalia.

Mūsų kelias be galo vingiuotas,
Neskubėk, pagalvok, kur esi...
O jei kartais ir būsi išduotas,
Patikėk – savo kelią rasi.

Juk viltis visada pasilieka
Su tikėjimu ir su malda,
Nors svajonės pavirsta į nieką,
Bet širdy neužgyja žaizda.

MINTIES TIKSLUMU

2023 12 09

kaip atėjau, taip ir išeisiu...

Atėjau į šį pasaulį ne pasisvečiuot
Ir be tikslo šviesos saulės tuščiai neeikvot,
Nes Dievulis man prisakė – tuščiai nekalbėt,
Tiems, kas vargo, tiems, kas kūrė, leist bent pailsėt.

Jaunas buvau – netingėjau, dirbau iš peties,
O kai tinginiaut pradėjau, laukiau kas padės...
Vienas žmogus dovanojo man gerus batus –
Tuos, kuriais jis pats nešiojo ištisus metus.

Liepė eit, netinginiauti – kitaip bus blogai,
Nuo tada ir prasidėjo tinginio vargai...
Kiek uždirbau – tiek pradirbau. Vis dar negana...
Nežinojau, kada bagsis šita velniava.

Daug mąsčiau ir daug galvojau – išeitį radau
Ir Dievuliui padėkojau, kad nepaklydau.
Juk gyvenime taip būna: kai per daug gerai,
Iš to džiaugsmo tik bėdų vien sau prisidarai.

Atsisėdęs vėl galvojau, kur ta pabaiga...
Susipynė galvoj mintys kaip kokia liga.
Jei ilgiau dar taip mąstysiu, tai nebus geriau...
Verčiau ką nors padarysiu, ko dar nedariau.

Išmatuosiu žemės storį minties tikslumu...
Tegu kalba, kaip kas nori, bet man bus ramu.
Atsigulęs pasvajosiu ant žalios žolės,
Po žaliuojančiais berželiais kaimo pakelės.

Taip gyvenime jau būna, kai susimąstai –
Kai svajonių pilys griūna – gaunasi prastai...
Dar viena mintis man šovė, kai susimąščiau;
Atsigulsiu va į griovį – bus daug paprasčiau.

Ko tik neprisigalvoju, daug minčių turiu...
Apie dangų, apie rojų pasakas kuriu,
Atėjau į šį pasaulį minties tikslumu
Ir išėsiu palydėtas be gaudžių verksmų.

MYLIU ŠIĄ ŽEMĘ

Myliu šią žemę, negandom aplietą,
Tautos gynėjus, kritusius kovoj,
Už mūsų laisvę bočių numylėtą,
Gyvent ir kurt laisvoje Lietuvoj.

Daug buvo melo tautoje pasėta
Per svetimųjų atneštas kančias
Už jų prakeiktą „laisvę“ pažadėtą
Mes liejom kraują, ašaras karčias.

Mes buvome išduoti ir parduoti
Rudų ir raudonųjų kraugerių,
Atėjo jie mus niekinti ir terioti
Išlindę iš tamsiausių patvorių.

Aš negaliu tavęs išduot, Tėvyne,
Aš čia gimiau, čia augau, gyvenau...
Pirmoji meilė čia ir paskutinė,
Kurios tada aš dar nepažinau...

Sielą – tautos istorijon sudėjau,
Juk laisvė mums brangiausia – supratau,
Nes laisvės valanda giliai tikėjau,
Anksčiau-vėliau ateis ji man ir tau.

Praėjo metų daug ir jos sulaukėm
Tikros, nors gal ir ne visai tokios...
Tokios, kokios taip išsiilgę laukėm –
Čekistai mus daugiau nepersekios.

Ir nevadins fašistais ir nacistais,
Banditais ir kitais bjauriais vardais,
Nes mes jau juos labai gerai pažįstam,
Nesuvilios mus savo pažadais.

Myliu aš šitą bočių žemę šventą,
Jos vardas skamba mūsų dainose...
Jeigu likimo mums taip buvo lemta,
Išsaugosim jos meilę širdyse.

Myliu šią žemę, jos gimtuosius klonius,
Žvaigždėtą dangų rudenio nakties...
Ilgi keliai, nei tolimos kelionės
Širdy neužgesins laisvės ugnies.

NELIŪDĖK

Neliūdėk, mano mylima drauge,
Tų dienų nieks jau nesugrąžins,
Nebent gluosniai, šalikelėj auge,
Dar kam nors mūsų meilę primins.

Kaip mylėt, mūsų niekas nemokė,
Buvom iš prigimties paprasti,
Tarp kitų mes nebuvom kitokie –
Viens kitam galbūt buvom skirti...

Naktimis mums lakštingalos suokė,
Kai svajojom tarp gluosnių žalių...
Tave kaime vadino prasčioke,
O mene nelaimingu kvailiu.

Prisimink, ką lakštingalos suokė,
Ką kuždėjo beržai pakely,
Tu buvai nors ir kaimo prasčiokė,
Bet ugnis degė mano širdy.

Širdies ugnį sunku užgesinti,
Todėl jos aš ir negesinau,
Nes kitos nemokėjau pamilti...
Kodėl taip, net ir pats nežinau.

Gal kam nors ir labai nepatiko,
Bet tai buvo Dievulio valia...
Šalia kelio tų gluosnių neliko,
Tiktai mes pasilikom šalia.

2023 m. gruodis

NESAKYK NESAKYK ...

2023 11 31

nuo kvailumo kol kas dar nei vienas neapdraustas...

Nesakyk nesakyk, kad mylėjai,
Juk ne man meilės laiškus rašei
Ir ne man savo širdį žadėjai,
Kažkodėl, ką sakei, pamiršai.

Nors sakei, kad mane tu mylėjai,
Bet vis vien viskas buvo ne taip...
Nes galvoje tau švilpavo vėjai,
Tai ir meilė atrodė kitaip.

Skrido gervės per rudenio dangų,
Paskutiniai jau vyto žiedai...
Aš stovėjau prie atviro lango,
Kai su gervėmis tu išskridai.

O mėnulis per naktį šypsojos
Pačiame gražume pilnaties
Ir už debesio kartais sustojęs
Tarsi šaipės iš šitos nakties.

Bet tada jis pasakė man tiesiai –
Mėnesienos šviesa netikra,
Kažko laukti iš meilės griuvėsių
Tau jokios jau vilties nebėra.

Gervės skrido ir saulė jau leidos,
Kai su gervėmis tu išskridai...
Likom mes prie „suskilusios geldos“,
Nes tušti buvo tie pažadai.

Man atleisk – jeigu neatsibodo...
Palinkėt tau tik vieno galiu,
Nes likimas dažniausiai parodo,
Kad reiks grįžt tuo pačiu takeliu.

Tik tai vėjas atgal nesugrįžta,
Lietaus lašas nuo šalto akmens...
Nors ir žmonės viens kitą pažįsta,
Bet bėdoj nepaduos ir vandens.

Laikas juk ne visas ligas gydo,
Tik nereiktų verkšlent ir dejuot...
Nors skaudu, kad tos gervės išskrido, –
Jau neteks su jomis paskrajot.

Nes gyvenimas taip surėdytas;
Ką apgauni – pats sau gražini.
Šiandien vienas, o ryt jau bus kitas...
Per gyvenimą taip ir eini.

Eidami ant gyvenimo tako
Susitinka dažnai svetimi...
Ir toliau vėl gyvenimas teka,
Pamažu, tik kita kryptimi.

PAKELĖS BERŽAI...

Nedrąsiai, palengva priėjai prie manęs
Ir į ausį tyliai pakuždėjai...
Pasakei: „Taip dažnai pasiilgstu tavęs,
Nes žinau, kad mane tu mylėjai.“

Pasiliko tie žodžiai giliai širdyje,
Tik neliko, kas buvo žadėta...
Dar skambėjo ilgai toj pačioj dainoje
Mūsų meilė į posmus sudėta.

Pakelėse beržai, pušynėliai žali
Mintyse naktimis vėl prabėga,
Tik siela nerami kažko blaškos toli
Ir ilgai, dar ilgai neužmiega.

Paslaptinga banga mus užliejo tada,
Juk taip paprasta viskas atrodė...
Tu prašei dar atleist, atsakiau – niekada...
Ir lemtingą tą ištariau žodį.

Netikėtai šiandien susitikom kely
Kažkada vienas kitą pamilę,
Ten, kur ošė beržai, pušynėliai žali...
Tarsi grįžom į prarają gilią.

Aš žinau ir tikiu, nes kitaip negaliu,
Negaliu tų dienų sugrąžinti,
Bet sakau atvirai, jog tave tik myliu
Ir kitos negalėčiau pamilti.

Na ir ma ją velniai – ta gili praraja,
Jos vis vien nei išgert, nei išsemti...
Jeigu meilė šiandien dar giliai širdyje,
Kad ir kaip... Teks su ja dar gyventi.

PARAŠYK MAN TRUMPĄ LAIŠKĄ

kartais ir kalambūras turi prasmę...

Parašyk man trumpą laišką
Be kablelių, be taškų...
Nors bent vieną žodį aiškų,
Nors paprastu pieštuku.

Nes tavęs aš pasiilgau,
Nuo ilgesio apkvaišau...
Dienos trumpos – naktys ilgos,
Parašyk, labai prašau.

Kažkada tu pažadėjai,
Nors galbūt... Tai nesvarbu, –
Susitikti pakeleje,
Kur sėdėjome abu.

Parašyk nors pora žodžių:
Ką veiki, kaip gyveni?
Supratau tave be žodžių...
Tada buvom dar jauni.

Dabar viskas susipynė,
Kur sėdėjom – pamiršau, –
Laikas atmintį ištrynė.
Gal tikrai jau apkvaišau?

Nieks laiškų man neberašo,
Jau ir tu neberašai...
Gal tau trūksta meilės lašo?
Gal ir tu jau apkvaišai?

Nors orai ir darganoti,
Dienos skuba upeliu...
Kaip norėčiau pasvajoti
Su tavim po berželiu.

Kiek žadėta, kiek svajota...
Prisimint dabar sunku.
Verčiau seną anekdotą
Pasakyt tau sutinku.

Tegu ją... Biesai nematę...
Aš toks pat kvailys buvau...
Čia, kaip ta šešiolikmetė,
Ką sakiau, tai melavau.

VIENINTELĖ TA

2023 m. gruodis

...gali būti ir vienintelė, bet tik ne tau...

Tau ji buvo vienintelė ta,
Kurią tu be proto mylėjai
Ir tikėjai, jog meilė šventa,
Bet išsaugoti jos nemokėjai.

Galvojai, jei meilė tikra,
Negali jos nieks nugalėti...
Nors, deja, dar tikresnių yra,
Nebūtina vieną mylėti.

Ant kraigo nutūpusi varna
Nesąmonių tau prikranksėjo –
Sutikus patikusį berną
Ne viena tada išprotėjo.

O jis ir toliau ją tikėjo,
Bet meilė aptemdė jam protą,
Kadangi be proto mylėjo,
Tai gavo gerai „panešiotą“.

Sutiko ir taip pasiliko,
Kol kitas jos nepaviliojo...
Kaip buvo, tai taip ir nutiko;
Tas kitas toliau ją „nešiojo“.

Ir varna ant kraigo kranksėjo:
Kvailiai jūs! Kvailiai neraliuoti!
Turiu jums neblogą idėją,
Bet reiks dar už ją pakovoti...

Idėja ir liko idėja,
Gali ją nupirkt ir parduoti,
O jeigu brangiau sumokėjai,
Galėsi ilgiau „panešioti“.

Nes tu nežinai, kas tau skirta,
Tik Dievas tą paslaptį žino...
Kaip buvo nuo seno patirta,
Po lygiai visiems padalino.

TOKIA MEILĖ

pagal seną posakį – tokia būna gyvenimo idilė...

Ta birželio naktis... Ar prisimeni tu –
Gegužinėj armonika grojo,
Kai jaunimo būry mes dar šokom kartu
Ir netyčia numyniau tau koją.

Ir nuo tos valandos aš tarsi apakau,
Pavymui keistos mintys kankino...
Tik tada supratau, kad beteisiu tapau,
Nors žinau, ko kiti dar nežino.

Vienas sau pamąsčiau, kad čia dar ne liga, –
Papasčiausias akių aptemimas...
Taip maniau iš tiesų, jog dar ne pabaiga,
Nežinojau, ką skirs man likimas.

Kai po šokių tada palydėjau aš ją,
Iki ryto po gluosniais stovėjom,
Šviesi buvo naktis – mes tylėjom, deja,
Ir tik amžina meile tikėjom...

Visko buvo – žinau, jei prisimeni tu,
Ir armonika salėje grojo...
Bet po metų kitų – nuėjai su kitu,
O tas kitas pas kitą išjojo...

.....
Kas, kad meilė pirma, bet ne tau ji skirta
Ir ne tau buvo ji pažadėta...
Čia kaip kaimo dainoj, jei ne ta – bus kita...
Dar karščiau nei pirmoji mylėta.

Be svajonių gražių, „amžinų“ pažadų
Meilė būna žiauri ir klastinga.
Kai likimo kely susitinka tik du,
Kartais sielai ramybės pristinga.

Tik neklauskit, kodėl, tik neklauskit, kodėl
Du likimų keliai susitinka...
Iškeliauja kas sau, bet sugrįžta ir vėl,
Nes kai kam tokia meilė patinka.

VILTIES LIEPSNA

2024 m. liepa

Nors už klaidas ir tektų sumokėti,
Svarbiausia – niekad neprarask vilties.
Gyvenimo keliai visi duobėti,
Be kelio tik nebūna išeities.

Naktis praeina – vėl diena išaušta...
Kaip miela praustis saulės spinduliais.
Laikas nestovi, tarsi kas jį šauktų
Atgal sugrįžti tais pačiais keliais.

Nakties bedugnėn skęsta mėnesiena
Ir milijonai gėstančių žvaigždžių,
Bet tu gyvenk su viltimi kas dieną –
Bus taip, kaip buvo viskas nuo pradžių...

Gal dar ne kartą teks ir krist, ir kilti,
Kai visos žvaigždės naktyje užges...
Ir gėstanti žvaigždė suteiks dar viltį,
Į tiesų kelią visada išves.

Jei suklupai, bandyk kaip nors pakilti
Ir padėkok likimui vien už tai,
Kad sugrąžino tau gyvent dar viltį,
Kuria tikėjai visada šventai.

Tik neprarask vilties, kas bus tau skirta.
Priimk. Juk tai likimo dovana
Ir pasitik kad ir beprasme mirtį
Su degančia širdy vilties liepsna.

ŽMOGAUS VARDU

(neredaguota)

*...Dievas sukūrė žmogų, o žmogus
įsigeidė dar ir velnio...*

Sukūrė Dievas į save panašų žmogų
Ir pavadino jį savaip – Žmogaus vardu,
O kad gyventi jam su juo būtų patogų,
Tuomet ne vieną jis sukūrė, o bent du.

Lietuviškais vardais abu juos pavadino,
Ant debesies sėdėdamas dūmojo vis...
Tegu bus vieno šventas vardas Celestino,
O kitas – Jonas kaip šėtonas – ne bails...

Ir nesvarbu, kokiais vardais juos pavadino,
Nes ten kažkur aukštai ne mūsų – Jo valia...
Laimingi buvome, kol mus skaniai maitino...
Gražiausiais pažadais ties peklos praraja?

Ne Dievas tik, o velnias mus vergaut išmokė,
Kai šalia jo stovėjo ir tas pats Žmogus.
Galbūt galėjome išlikt visai kitokie,
Jei velnias nebūtų prikišęs čia nagus.

Panašų žmogų Dievas į save sukūrė,
Bet greitai atsirado ir kitų bėdų.
Žmogus pasikvietė iš peklos velnių būrį,
Tada namuos jau darė „tvarką“ vieni du.

Šioj žemėj būtume visi gražiai sutilpę
Be pykčių, rietenų, niokojančių karų
Ir neapykantos ledai būtų ištirpę
Laisva valia širdyse šitų padarų.

Mano tauta ramybėje gyvent norėjo,
Nesigviešė užimt paviečių svetimų,
Kai nekviesti svečiai per mūsų kiemus ėjo
Ir mus tuoj pat išvijo iš gimtų namų.

Grobikai jie! Mus šaudė, niekino ir žudė...
Toli žiaurion vergijon vežė traukiniais,
Nors jų pačių namai – kaip dvokianti peludė,
Rėdyti šimtasiūlėm, meškų kailiniais.

Juk čia toks mielas kūrinys, sukurtas Dievo:
Argi ir okupantas ne toks pat Žmogus?
Toks pat Žmogus, tik neturėjęs tikro tėvo,
Todėl įstatė velnias jam dar ir ragus.

Dabar su tais ragais jis bado visą svieta
Ir Dievas nebežino, kaip jį suvaldyt...
Kaip jam nulaužt ragus ir pastatyt į vieta,
Kad tais ragais daugiau nedrįstų jis badyt.

Pavargo Dievas, sėdi ir ramiai galvoja...
Kodėl gi taip į velnią panašus Žmogus?
Gal kurdamas jis atsikėlė ne ta koja...
Iš nevilties dabar teks graužt savo nagus.

2024 m. spalio

SU VILTIMI

...su viltimi ateiname – su viltimi išeiname...

Jei pasakom tiki, tikėk taip ir toliau,
Nes meilės amžinos tikrai nebūna,
Nors ji ir nuostabi, bet kam tai pagaliau,
Jei tavo visos gražios viltys griūna.

Laimingas gyveni be didesnių vargų,
Kai jokios tavęs ligos nekankina,
O jeigu kas norės, atras ir tų ligų,
Bet kaip jas reiks išgydyt, dar nežino...

Gal pasikviest draugus ir artimas drauges,
Nes ta visa tuštybė atsibodo.
Pakelsime taures, draugystė neužges...
Nebent tik man šiandieną taip atrodo.

Prisimenu, kiek daug praleista valandų,
Kiek prarymota po langais be saiko...
Aš tau kasdien dar laišką parašyt žadu,
Bet vis kažkaip nesurandu to laiko.

Dabar labai dažnai kalbu su savimi,
Nors ne visi galbūt mane supranta...
Aš per gyvenimąėjau su viltimi,
Kai išsipildyt jai dar buvo lemta.

Dabar jau aš žinau ir tu gerai žinai,
Kodėl iš pelkės taip sunku pakilti,
Nors skriaudos širdyje išlieka amžinai,
Bet laikas visada suteikia viltį.

Atleisk, čia tik tarp kitko, kartais parašau,
Nes valandų seniai nebeskaičiuoju...
Jei nepatiko kas – labai atsiprašau –
Bet naktimis vis dar tave sapnuoju...

Jeigu dėl meilės širdį dovanot gali,
Sau pasilik nors tą lašelį kraujo...
Kai meilė išgaruos kažkur ten pakely,
Tada galėsi vėl pradėti iš naujo.

Tu paklausk, ką vėjas kužda už langų, –
Kužda tyliu balsu į tavo širdį...
O jei kada ir būna vakarais ilgu...
Širdis tik vėjo kuždesį tegirdi.

Tikėk ir lauk, kad dar sugrįš ir pasibels
Pirmoji meilė varpeliu į širdį...
O už langų šiaurinis vėjas pasimels,
Nors jo malda gal ir nebus nuoširdi.

AŠ PABUDAU...

sapnai – praities atspindžiai...

Aš pabudau, kai tamsią gruodžio naktį –
Kažkas už lango pašaukė mane,
Širdis staiga krūtinėj ėmė plakti,
Bet supratau – tas balsas tik sapne...

Aš vis dažnai ką nors prisivajoju,
Nes man patinka, o gal kam ir ne...
Ne visos mintys sutelpa galvoje –
Kai kas dar pasilieka ir sapne.

Prisiminiau aną rugpjūčio naktį,
Kada ėjau kartu su tavimi...
Atrodė, jog širdis ugnim ims degti,
Nors mes visai dar buvom svetimi.

Buvom jauni, galbūt ir nesupratom,
Jog meilė – tai likimo dovana,
Kažkas ją pametė, o mes ją radom
Ir mums ji pasiliko amžina.

Ji buvo paprasta – tokia ir liko
Be grimo kaukės, atvirom akim...
Gal kada nors ir ne visiems patiko...
Bet ji ir liks tik mūsų paslaptim.

Kai pabudau, už lango saulė švietė...
Rasos lašeliai krito nuo stiklų...
Prisiminiau ir vėl aš tą kaimietę,
Bet grįžt atgal jau buvo per vėlu.

2024 m. sausio pradžia

ATRASIU AŠ TAVE...

Atrasiu aš tave rasos lašely,
Po baltu beržu kaimo pakelelės,
Tik nepraeik, tik nepraeik pro šalį,
Kas tave myli – amžinai mylės.

Atsukime atgal likimo ratą,
Apsikabinkim kaip geri draugai,
Žinau – negrįš toli prabėgę metai...
Dar prisiminsime mes juos ilgai.

Prašau, uždek lange man žiburėlį,
Kad aš žinočiau, jog tu ten esi...
Sugrįšiu aš į tavo kambarėlį,
Kai už langų jau bus naktis tamsi.

Man nesvarbu – bus vakaras ar rytas,
Mes neskaičiuosim danguje žvaigždžių,
Aš būsiu tavo svečias neprašytas –
Tik toks, koks ir buvau nuo pat pradžių.

Kai pušys ošė girios glūdumoje,
Rūkais alsavo ežero krantai...
Žinojau aš ir tu gerai žinėjai –
Gyvenimu tikėjom mes šventai.

Nelemtas laikas viltį užgesina,
Liepsnoję anglys blėsta židiny
Ir mus dar tais pačiais vardais vadina,
Nes sieloj esam amžinai jauni.

Kaip nori, taip sakyk – nepatikėsi...
Meilė beprotė klaidžioja gatve...
Tarsi žvaigždė to ežero gelmėse
Kasnakt sugrįžti kviečia pas tave.

Ateik ir apkabink liekną berželį,
Kai saulė leisis girion vakaruos...
O tikras draugas, eidamas pro šalį,
Nelaimėję ranką visada paduos.

BĖGO METAI

Bėgo metai – prabėgo pro šalį,
Negalėjau tada patikėt,
Kad į širdį rasiu tą takėlį,
Kuri moka be žodžių mylėt.

Tyliai ošia pušelės palaukėj,
Į lizdus kaiman grįžo gandrai,
Nors manęs čia juk niekas nelaukė,
Tiktai tu čia mane suradai.

Tiktai tu, tiktai tu, mylimoji,
Į kaimelį man laiškus rašei,
Nežinau, ką tada tu galvojai...
Gal kaip aš, taip ir tu panašiai...

Visokiausių minčių prigalvoju,
Nežinau, kur čia ta pabaiga...
Vienos mintys tik arklio galvoje –
Kitos mintys – poetų liga.

Milijonai minčių ištaškyta
Naktimis ant žvaigždėto dangaus,
Kažkur liko dar neužrašyta
Tik vienintelis vardas žmogaus.

Galvoje tik vienintelę mintį
Atminimui sau pasilikau,
Kad galėčiau jos vardą atminti,
Kol per daug čia dar neužtrukau.

.....
Šiam pasauly jau taip surėdyta –
Dievas leido gyvent ir mylėt.
Ir Šventajam Rašte parašyta, –
Apie meilę per daug nebambėt.

KAI NUGRIMZTU Į SAPNO KARALYSTĘ

Kai nugrimztu į Sapno karalystę,
Žvaigždes sapnuoju ežero dugne,
Norėčiau per tą ežerą perbristi,
Bet vis kažkas pažadina mane.

Tuoj pat apsiverčiu ant kito šono
Ir vėl brendu į ežerą sapne...
Čia pat tarsį guliu jau ant dirvono,
Kaip tas akmuo to ežero dugne.

Aš pats jokių sapnų neišgalvoju,
Man juos Dangus atsiunčia paslapčia,
Nes kartais pasapnuoju apie Rojų,
Kai tamsią naktį šypsosi delčia.

Kada grimztu į sapno karalystę,
Sapnuoju tėviškę, gimtus namus,
Sapnai dažnai man primena vaikystę,
Į Sibirą žiauriuosius trėmimus.

Aš taip manau, ar man tik taip atrodo, –
Ne vienas aš sapnuose gyvenu...
Sapnuoja paukščiai, medžiai, girios, sodai,
Kai pas tave per sapną ateinu.

Nors nežinau, ką tu naktim sapnuoji,
Nes ir žinoti man juk nevalia.
Gal aš ne tas, apie kurį svajoji...
Aš tiktai šiaip, tik šiaip esu šalia.

Tai pasapnuok ramiai dar vieną naktį,
Tegu sapnus užklos nakties delčia,
O kai rytuos aušros laužai baigs degti,
Aš pas tavo ateisiu paslapčia.

2024 01 20

STEBUKLAIS NETIKĖSIU

aš pats sau – didžiausias stebuklas...

Dienom prausiuosi saulės spinduliuose,
Renku per naktį krentančias žvaigždes,
Aš, tarsi laivas, skęstantis bangose,
Iriuos, o krantas tolsta nuo manęs.

Gyvenime stebuklais netikėjau,
Nors jie man išsipildė su kaupu.
Turėjau tik vienintėlę idėją,
Kuri ir tapo mano stebuklu.

Kai ateini gyvent į šį pasaulį,
Jame tiek daug pagundų netikrų...
Svarbu – nesižavėt tuščia apgaule,
Nepasikliaut vilionėmis kerų.

Stebuklų šiam pasaulyje nebūna,
Stebuklai – tik iliuzijos žmogaus,
O kai galvoj stebuklų pilys griūna,
Tada pagalbon šaukiamės Daugaus.

Prašau atleist, kad šia mintim draikausi,
Kažko protingo juk nepasakau,
Nes tos pačios minties dabar laikausi –
Su ta pačia mintim pasilikau.

Prašau atleist, jau tračiąkart kartoju:
Stebuklą šiam pasaulyje nėra.
Gal pasikvies Dangus mane į Rojų,
Kai bus tik mano nuotaika gera.

Bet aš vis vien stebuklais netikėsiu
Ir nekartosiu tos pačios minties.
Verčiau miške ant kelmo pasėdėsiu,
Nereiks ten stebuklingos išminties...

2024 m. sausio 9 d.

PAVASARIO AIDAI TĖVIŠKĖJE

2024 03 27

aš – iš namų, o mintys – į namus...

Nugairino laukus pavasariniai vėjai,
Pakvipo jau miškai gaivia beržų sula,
Kalnelyje beržai man laimės palinkėjo,
Liko tušti namai ir tėviškė miela.

Dažnai atgal grįžtu ir vėl aš į vaikystę,
Tarsi vis ieškau tų pačių gimtų namų...
O gal ir per vėlu? O gal., jei skirta klysti –
Greičiau tai sapnas, kuriame aš gyvenu.

Pavasario aidai man atgaivina širdį,
Su juo iš naujo galiu džiaugtis ir mylėt...
Aš jį girdžiu ir jis mane kas rytą girdi,
Tai ko gi man tada dejuoti ir liūdėt.

Pavasarij vėl į lizdus sugrįžta paukščiai...
Tokia keista jų „vegetacijos“ esmė.
Vilioja juos savi lizdai, padangių aukščiai...
O mane – žemiška gyvenimo prasmė.

Juk aš ne paukštis ir lizde aš negyvensiu,
Man reikia žemę art ir daug kitų darbų...
Nebent ant kraigo gandrui lizdą sukedensiu,
Kad pasidžiaugtume pavasariu abu.

Nuo mėlyno dangaus pavasaris apsvaigo,
Jis toks gaivus ir kvepiantis pušų sakais,
Kalena gandas sau gimtam lizde ant kraigo
Ir džiaugiasi kasdien savo gražiais vaikais.

NE MISTIKA

2024 m. birželis

Ne mistika, o reali tikrovė,
Nors mes to niekad nekalbam viešai;
Vieni didžiausius turtus susikrovė,
Kitiems teliko prakaito lašai.

Gyvenimas – kaip karuselės ratas,
Akimirksniu prabėga pro akis...
Išeidami gerai ir nesupratom,
Kas kam už tai dar ačiū pasakys...

Ar kad su sąžine ramiai gyvenam?
Ar kad be sąžinės – taip pat ramiai?
Gyvenam taip, kaip kas gudriau išmano...
Kitoks nebūsi – toks, koks ir gimei.

Užaugo beržas, tėvo pasodintas,
Galulaukėj, ties kaimo takeliu.
Jis jo vardu ir buvo pavadintas:
Mano gimtinės Beržu Gražuoliu.

Nes meilė žemei buvo ten kitokia...
Mylėt ją reikia ir prie jos priprast.
Kada rimtai kaimietis nusijuokia,
Ne kiekvienam profesoriui suprast.

Aš suprantu, kodėl jam juokas ima
Iš tos turtuolių-ponų padermės.
Tie turtai turi savąjį likimą...
Laikas ateis ir peklon nugarmės.

Ne mistika, o reali tikrovė...
Tik vieno vis aš dar nesupratau,
Kodėl vieni tik statė – kiti griovė...
Neaišku čia nei jiems, nei man, nei tau...

LIKIMO PAKELY

2024 03 10

truputis iš mistikos pasaulio...

Aš neieškojau meilės likimo pakely, –
Atėjo ir pati prisiglaudė prie šono,
Nes kartais taip nutinka gyvenimo kely...
O meilės pažadai – tik išmįslas šėtono.

Gal ne visai gražiai čia buvo pasakyta,
Nes saldūs žodžiai kartais būna ir klastingi,
Bet kaip tada surast gražesnę žodį kitą,
Jei mes širdy ir mintyse – esam skirtingi.

Juk meilė man ir tau – tokia brangi kaip saulė,
Kaip motinos ranka, kuri švelniai paglosto,
Tik ji vienintelė šitam kančių pasauly,
Skausme nuo skruostų ašaras karčias nušluosto.

Mus meilės paslapčių mokykloj nemokino,
Nes pats gyvenimas išmokė mus mylėti.
Jei kas neaišku – pasiklausdavom kaimyno,
Kad už klaidas nereiktų brangiai sumokėti.

Nors galvoje kipšiukai drumstė mūsų protą,
Žinojau, kiek kainuoja šitas malonumas...
Jo man gyvenime per daug nebuvo duota,
Greit išgaravo iš galvos ir tas „durnumas“...

Pavasarių praėjo daug – žydėjo sodai,
Jau atsibodo paslapčia metus skaičiuoti...
Atleisk, man nesvarbu, kaip tu šiandien atro dai –
Svarbu – dėl ko tie metai buvo paaukoti.

Buvo daug meilės, rūpesčių ir juodo vargo,
Kurie gyvenimo kely dažnai lydėjo...
Argi suprasti paslaptis pasaulio margo,
Kai laiko vieškeliais tiek metų nuriedėjo.

Likimo pakely kol kas dar nesustojom,
Pavasarij jaučiu širdy, nes žydi sodai...
Ir akmenys ant metų vieškelio po kojom,
Ir tu šiandien visai dar neblogai atro dai.

Likimo pakely už viską sumokėta,
Vaikystės ašarom, mamos malda po kryžium...
Norėčiau tik paklaust, – gal tu dar ko norėtum...
Nes mes atgal čia niekada jau nebegrišim.

KALAMBŪRAI Nr. 2

pagal Buivydžių tarmę...

Sutiko-patiko, šalia pagulajo,
Ilgai negalvojo ir įsimylajo...
Ir taip pagyvano do mėnesį, kitų,
Kol viskas jau buvo gerai išbandyta.

Gyvenimi būna jau taip sutvarkyta,
Jei sutikai vienų – sutiksi ir kitų.
O jagu tų kitų do įsimylėjai,
Tai ti ir nuplauksi, kur popūta vėjai.

Nėra ko stebėtis – Dievulio taip duota,
No vieno atimta – kitom atiduota.
Dėl to vieni turi kol kas tik po vienų –
Kitiem neužtanka ir dviejų par dienų.

Nors kartais netyčiu žmogus ir paklysta,
Pasukis unt kairį, tunkiausiai paslysta...
Gyvėnimas trumpas, jei do paskubėsi,
Ko ieškai nerosi – graičiau išprotėsi.

Gol kom ir atrodo, kad aš šiaip tik loju,
Bat, kai atsibundu, gėrai pagalvoju;
Jei vogys pasauly būtų sąžiningi...
Dabar visi vogia, kas tiktai netingi.

Pasaulis sugėdo ar žmonas paklydo
Vieni iš godumo, kiti iš pavydo.
Kaimynas – kaimynį, kaimyna – kaimynų...
Gražiai suvilioja, meiliai apkabina.

Kiti pasijuokia, bat niekas nežino
Kėno šitas vaikas – čia jo ar kaimyno.
Argi kom svarbu do, kėno šitas vaikas,
Svarbu, kad užaugo jis drūtas ir sveikas.

Vaikai – mūsų skausmas ir mūsų paguoda,
Vaikom visų džiaugsmų tavai atiduoda.
Tagu sau gyvana laimingi ir sotūs,
Mas užsiauginsma tikrus patriotus.

Gyvėnimas vietoj po mėdžiais nestovi,
Nelaukia, kadu atsigulsi unt „griovį“,
Pro šolį taip greit ristalu jis prabėga
Ir omžioms po okmenu šoltu užmiega.

Aukščiausias mum meilį pažaist dovanojo,
Mas rundam širdy jų, dainoj ir maldoje.
Už meilį ir viltį Aukščiausiom dakojam,
Nors ir pasimeldžiam, bat nesiaukojam.

Nes mūsų likimai keistai susipyni,
Vieni – už maskolius, kiti – už Tėvynį.
Vieni sunkiai dirba, rimtai šeimas kuria,
Kiti iš pavydo unt svėtimas žiūria.

Žinau – nepakeistų čia ir prokuroras,
Kai apvogt kaimynų pakyla toks noras.
Tadu tik balieka pasimelst, kol gyvas,
Kad tik neataitų pas tavi kaimynas.

KAIP VISOJ LIETUVOJ...

2024 m. birželis

vis dar jaučiu nostalgiją Buivydžių tarmei...

Mono kroštas – brungi Aukštaitija –
Apaščios, Nemunėlio krantai...
Aukštaitijoje sninga ir lyja,
Kaip visoj Lietuvoj – paprastai.

Aukštumalas, nežymūs kalnaliai,
Apsikloji šilojais šiltai,
Ežerai, ežerėliai-brolaliai,
Kaip visoj Lietuvoj – paprastai.

Aukštaitijoje aukštaičiai gyvano
Nuo seniausių laikų neprastai
Unt piliokalnių laužus kūrano,
Kaip visoj Lietuvoj – paprastai.

Aukštaitijoje badievių nebuvo.
Gol kai kur vienas-kitas tiktai,
Bat, kai valdžia badievių užgriuvo, –
Kaip visoj Lietuvoj – paprastai...

Aukštaitijoje aukštaitiškų kalbų
Kol kas neblogai do supruntu,
Visadu tik aukštaitiškai kalbu
Pirty, kai vanojuos su untu.

Aukštaitijoje žvaigždam dungus lyja
Ir mėnulis toks šoltas aukštai,
Debesėliai dungum nuvilnija...
Kaip visoj Lietuvoj – paprastai...

Aukštaitijoj prastai žmonas kalba,
Gol kai kom ir atrodo keistai...
Bat dėl to ar labai jau čia svarbu?
Kaip visoj Lietuvoj – paprastai...

Aukštaitijoj aukštai, kaip unt dolno,
Kartais motos Rygos kaminai,
O kai užlipi do ir unt kolno,
Tadu do ir toliau pamatai.

Kai mus Sibiran vėžė maskoliai,
Mas gailajom labai Lietuvos,
Visi buvom vieningi kaip broliai.
Už mus vyrai čia do pakovos...

To kova buvo žiauriai išduota...
Nes maskoliom tarnovo skrabai.
Nors jiems buvo už tai dovanota...
Liko tik kruvini jų darbai.

Krito vyrai gimtojon žemalan –
Aukštaitijos miškų milžinai,
Vienus užkasa miško giralan,
Kitus gulda unt bruko skrabai.

Tai laikykimas, broliai Aukštaičiai,
Susikibi už runkų tvirtai,
Kad nelundžiotų čia prašalaičiai,
Kaip visoj Lietuvoj – paprastai.

LIŪDNI PRISIMINIMAI

2024 01 30

Liūdni prisiminimai vėl sugrįžta,
Žiaurios laikų jie man kasdien primins...
Iš gimto sodžiaus ištremtą vaikystę,
Jos nieks atgal jau nebesugrąžins.

Širdin prabėgę metai įsirižę
Skausmu ir ašarom anų dienų.
Ant tako liko kaimo ratų vėžės,
Pabalę nuo pavasario šalnų.

Šiandien kita karta jau laisvę švenčia,
Jauna, graži, laiminga ir laisva,
Ar kas supras pasaulyje tą kančią,
Kurią tada kentėjo Lietuva.

Ir kas tada galėjo pagalvoti,
Kad mūsų laisvė grašio neverta,
Bet vyrai ėjo į miškus kovoti,
Nes jie tikėjo ta kova šventa.

Kančių maskoliai mums nepagailėjo,
Stribai išdraskė tėviškių lizdus,
Mus išvaduot Amerika žadėjo,
Bet ji tik pasipustė sau padus.

Nedaug išliko tų, kurie kovojo,
Jie tarsi žaidė savo likimu...
Jie gynė mūsų laisvę Lietuvoje
Nuo atėjūnų gaujų svetimų.

Tik neparduok manęs prašau, Tėvyne,
Nenoriu likti išgama stribu...
Šiandien išgersiu taurę paskutinę,
O kas rytoj, jau man nebesvarbu.

ANT GYVENIMO SLENKSČIO

Vasario 16-osios proga

Jei dar dega širdy atminimų ugnelė,
Aš prašau ir meldžiu: tu jos neužgesink...
Dar pabūkim kartu ant gyvenimo kelio
Kaip kadaise jauni – visada prisimink.

Dar pabūkim jauni ant saulėlydžių tako
Su pavasarį sprogstančiais gluosniais žaliais,
Kas praėjo atgal jau, kaip protėviai sako, –
Nebegriš tais pačiais nei takais, nei keliais.

Mūsų dienos ir metai į praeitį grimzta...
Tai, kas lieka, istorija juos prisimins,
Pažiūrės kaip į kokį aptriušusį grumstą
Ir iš nuotraukų dar ne visus atpažins.

Pasiliks keli žodžiai, ranka įrašyti,
Tik ant popieriaus lapo senu pieštuku...
Mūsų dienos ir metai, tuščiai išbarstyti,
Nebegriš jau saulėlydžiais kaimo taku.

Kada viltys sudūžta ir lieka tik šukės,
Žvaigždėmis išbarstytom po skliautu dangaus,
Aš prašau ir meldžiu dar sekunde pabūkim,
Išsiilgę pavasario vėjo gaivaus.

Laisvės vėjo tėvynės laukuos ir miškuose
Ir ant grindinio gatvės šaltų akmenų...
Pasimelskim už tuos, kurie ilsis kapuose,
Kurie nešė mums laisvę ant savo delnų.

2024 02 14

APIE MEILĘ

2024 m. pavasaris

Per daug tuščiai mes kalbam apie meilę,
Dažnai šį žodį paverčiam stabu,
Verčiau galbūt reiktų nuryti seilę
Ir nekartoti tų pačių kalbų.

Nes meilė – kaip malda, kaip žodis šventas...
Pati brangiausia Dievo dovana,
Kaip išsvajotas skęstančiojo krantas,
Kaip rytuos auštanti nauja diena.

Be meilės pievoj ir žolė neauga,
Kurią suvilgo saulės spinduliai...
Be meilės mes nerasim tikro draugo,
Kad mus sujungtų skirtingi keliai.

Sustokim ant to kelio, kur praėjom,
Ir pasvajokim: ko gi mes verti...
Mylėjo mus ir mes kažką mylėjom,
Nors ir nebuvom viens kitam skirti.

Nebūtina minėti meilės vardo,
Nes ji – šventa ta mūsų paslaptis...
Kai susitiksime prie „peklos“ vartų,
Ten bus tamsi ir amžina naktis.
O gal ir danguje pasimatysim...

Ten meilės ilgis tūkstančiai žvaigždžių,
Ar kur nors tyliai į dausas nuklysim
Ir vėl bus taip, kaip buvo nuo pradžių.

Su meile mes ateiname gyventi,
Ji lydi mus gyvenimo vaga,
Ji mūsų ilgesys ir mūsų šventė,
Meilė – pradžia ir mūsų pabaiga.

Nes meilė – tai gyvybės panacėja,
Ji gydo mus nuo bet kokių ligų,
Linkiu sveikatos tiems, kurie mylėjo,
Gyvent su meile metų daug ilgų.

AŠTUONIOS DĖŠIMTYS...

truputį iš realios mistikos pagal Buivydžių tarmę...

Aštuonios jau dešimtys metų praejo,
Galiu pasakyt – tai tikrai nuostabu!
Tik vakar abu su kaimynu kalbajom,
O šindien ir vėl aš tų potį kalbu.

Pavapsau par lungų, patikrinu orų,
Bat vis do nerimstu, kažko negana...
Golbūt taip vapsot ne visai ir padoru...
Bavapsunt graičiau nors prabaga diena.

Kol kas išeinu pasivoikšiot po laukų,
Pasėdžiu kaip grybas lauki po medžiu,
O mintys galvoje lyg dėbesys plauko,
Tik apie tų potį ir vėl nuo pradžių.

Atrodo – taip viskų gerai apskaičiuoju,
Kom raiktų pridėt, iš ko raiktų atimt,
Bat mintys kažkur į dausas nuplasnoja,
Pamirštu ir vėl negaliu prisimint.

Taip liūdna ir skauda, kad norisi verkti...
Dejuoti gi būtų labai negražu,
Nuaisiu po obelim sodan paknarkti
Ir visas tas skausmas praais pamažu.

Aštuonios jau dešimtys matų prabėgo,
Ne gėda ir žmogui dabar pasakyt,
Kad vosarų buvo „daug šalčio ir sniego“,
O žiemų ba pėrstojo jėma „vis lyt“.

Tokia šindien logika mono galvoje:
Sunku atskirt vosarų jau no žimos,
Jei ką padarau, tuoj kitaip pagalvoju...
Ar lyja, ar sninga, aš sėdžiu namuos.

Nors kartais gražu prisiminti vaikystį,
Naktis, prarymotas ti, po berželiu
Ir rytmetį unktų unt tėviškį grižti
Par pievų rasotų laukų takeliu.

Pavosario laukti ir dainas dainuoti,
Kurias kažkadu kaimi aš dainavau...
Bo laiko nedaug jau baliko svajoti
Ir pint į svajones, kurias sapnavau.

Net keista, kai kartais viens sau pagalvoju...
Kaip golia žmogus taip ba tikslo rusėnt...
Jagu atsisuko trys varžtai galvoje,
Tadu ir ba jų taks kažkaip išgyvėnt...

Dabar jau unt kryžkelas omžiaus sustojau
Ir nebažinau, kur toliau raiks keliaut...
Vieni kviečia paklon, o kiti į rojų,
Bat mon do neaišku, kuriais pasikliaut.

Unt viršaus Geltoni – apačioj Raudoni,
Par vidurį guli tiek pot ir Žalių,
Jagu to keliona ir bus nemaloni,
Po tūkstančio matų sugrižt do galiu.

Rasiu čia tik pilkapius, ainių supiltus,
Po jais mono kaulai visai sudūlas...
Jau po tiekos matų pavirti į miltus,
Virš jų kils daigėliai nesatos žolas.

Meldžiu, nes tikiu aš Aukščiausio galybu,
Kad žmonas laimingi gyvantų ilgai,
Kad žemaj klestėtų taika ir vienyba,
O mūsų ramybas nedrumstų „draugai“.

BUIVYDŽIŲ TARMU PAKALBASIU

*...pagal Roberą Gotj – Buivydžiams populiarumu
lingvistinėj literatūroje negali prilygti nė vienas
kitas Lietuvos sodžius (1900m.).*

Aš Buivydžiuos gimiau ir užaugau,
Možas-bosas po kiemų laksčiau,
Apaščioj gaudam žuvį su draugu,
Bat tai buvo gerokai unksčiau.

Dada posakų daug mon prisokė,
Kaimo žmonas gerai pažinau .
Ir kalbat, kaip Buivydžiuos, – išmokė,
Šitų kalbų gerai do žinau.

Neprisimanu. Do prè Smatonai...
Sokè žmonas... Kalbajo ilgai,
Kad susimušè Pondèlio ponai,
Vos išskyra juos du ubagai.

Visadu taip dažniausiai nutinka,
Kai tiktai atsitinka blogai.
Vènom tinka – kitom nepatinka...
Ti, kur ponai, ti ir ubagai.

Taip jau buvo no sano kalbata:
Bèkit kieman iš gryčios vaikai,
Kai susipaša moma su tatu,
Tai Pagraužèly staugia vilkai.

Kaimi buvo visokių pričiūdų,
Kai gyvanom unksčiau ulyčioj...
Žmonas iškasa linmarkai prūdų,
Gauda žuvį tinklais Apaščioj.

Viskas buvo gražiai sutvarkyta –
Kaimo gryčių šiaudiniai stogai...
Žmonas kèlas no pot unkstaus ryto
Ir gyvano visai neblogai.

Jagu kartais kom nors ko pritrūko,
Pas kaimynų nuais pagiriom
Pasiskolyt „čvèkų“ ar plaktuko,
Po to grįžta namo keturiom.

Žmonas kaimi laimingai gyvano,
Sunkiai dirbo, augino vaikus
Ir vaikai – užsakyti ba plano
Po du „krito“ (gima) par vienus matus.

Visiem sočiai pavolgyt pakoko
Ir ba vargo užaugo vaikai,
Nors dabar vienas kitas pasoko:
Buvo sunkūs ir tumsūs laikai.

Visko buvo ir tamsu, ir šviesu,
Pasišviesdavo su balanu...
Kai raikėjo – kariovo už tiesų,
Negailajo pūslatų dalnų.

Mas lėtuviai – mas žėmas artojai...
Kų pasėjai – užsiauginai...
O jagu ir kur nors pramėgojai,
Čia ne bada – pats sau gyvanai.

Laikas бага ir upas po tiltu
Vinguriuoja ramiai tarp kruntų...
O kų šita žemala prabiltų,
Aš dabar jau nebasupruntu.

Ir valdžių daug visokių jau buvo,
Aukso kolnus žadėjo visi...
Kokios buvo – tokios ir sugriuvo,
O mas likom prė kluono basi.

Nesiborkit, lėtuviai artojai,
Daug do bus ir vagių, ir valdžių...
Omžiai aina ir pasikartoja,
Katrė buvo, vėl grįš nuo pradžių.

Ne, negrįš jau daugiau tai, kas buvo,
Unt Buivydžius po kaimo baržais...
Tuščias kaimas, nėt bolos išdžiūvo
Ir kitais nusidožė dažais.

Nu ir kalbos tokios vis kartojas,
Tik va šiaip pakalbajau tuščiai...
Aš toks poprastas kaimo artojas...
Aplunkykit Buivydžius, svečiai!

Tagul ošaras lietus nuplauna
Jum nuo skruostų, rasotų akių
Ir to skausmo, kur širdį užgauna,
Daugiau jo neminėkit – linkiu.

2024 m. rugpjūtis

BUOŽĖ JONAS

Tėčio atminimui

*...miega buožė ir sapnuoja, kad jau sibiran važiuoja...
(iš pokario sribų dainuškos)*

Ramiai gyveno buožė Jonas,
Graži šeima, vaikai –
Atėjo iš Rytų šėtonas
Ir trys jo žulikai.

Vienas maskolis – tikras brolis,
O trys – žiauri gauja,
Suvalgys jie ir savo brolių
Be sąžinės, deja.

Keturiasdešimt devintieji...
Pavasario pradžia...
Stribokai trys su automatais –
Sovietinė valdžia.

Su dviem vežimais atvažiavo
Apdvisusiais kuiniais
Ir išvažiavo, kaip su savo
Grūdų maišais pilnais.

O buožė Jonas taip ir liko
Be duonos ir grūdų,
Nubuožino jį bolševikai
Liaudies valdžios vardu.

Dar po savaitės atvažiavo
Su trečiu vežimu,
Per valandą jį „supakavo“ –
Ir grūdo iš namų.

Tėviškė liko apraudota
Ir užkaltais langais,
Jo laukė Sibiro galgota
Su buožėm-ubagais.

Graudu, nyku, kai pagalvoji...
Už ką šita kančia?
Protingam netelpa galvoje,
O kvailiui – ten ar čia...

Nei pasiguost, nei pasiskusti...
Kai skirta iškeliaut...
Nors Sibiro žemelė rūsti,
Bet teks ja pasikliaut.

Važiuoja buožė ir galvoja
Grotuotam vagone,
O mintys pinasi galvoje:
Už ką jie taip – mane?

Bet niekas jo tada neklausė...
Tikėk ar netikėk...
Dabar į tėviškę brangiausią
Nebesugrįš vis tiek.

Dirvonas liko nesuartas,
Javai neiškulti...
Čia nei paleistas, nei pakartas.
Jau Sibiras arti.

Uralų kalnus pravažiavo –
Toliau gūdi taiga...
Čia tūkstančiai sau galą gavo,
Bet dar ne pabaiga...

O tėviškėje ūkis griūva,
Tenai nauja tvarka...
Žmones suvarė jau į krūvą,
Valdys kieta ranka.

Kaimus sovchozais pavadino –
Liaudies diktatūra!
„Žinorgijas“ žmonėms dalino –
Valdžios sterblė kiaura. (Nes pinigų nėra)

Bet Jonui tai visai nerūpi,
Kas ten Lietuvoje...
Ramus kamputyje sau tupi
Vagono tambūre.

Žiauru. Fekalijomis dvokia
Šiek tiek, bet nelabai...
Nes čia ir smarvė jau kitokia
Nei smirdantys sribai.

O traukinys vis dar riedėjo
Skaičiuodamas „špalus“...
Pagal maskolišką idėją;
Visiems ten galas bus.

Kai ešelonas tik sustojo
Laukuos – ne perone,
Vagonan atšliaužė konvojus,
Prasmirdęs degtine.

Įėjęs rusiškai suriko
Su prakeiksmiais žiauriais
Balsu girtuoklio bolševiko,
Net spjaudėsi kraujais.

Atrodo – žemė sudrebėjo
Nuo rusiškų keiksmų,
Bet buožė niekur neskubėjo,
Jam buvo taip ramu.

Išlipt įsakė komisaras,
Įspėjo – nekartos...
Vagono durys atsidarė
Kaip peklos užkurtos.

Aplink kalnai taiga alsuoja
Ir saulė dar žemai,
O buožė žemėj svetimoje
Prisiminė ūmai...

Vaikystės sodą, beržynėlį
Gimtinės mylimos...
O jis juk čia tarsi šešėlis
Ant žemės svetimos.

Kažkur prie ežero Baikalo,
Kaščajų kalnuose –
Ten buožių tūkstančiai sušalo
Kraštuos svetimuose.

Ir vietiniai čia sugūžėjo
Į buožes pažiūrėt,
Su peiliais, šautuvais atėjo...
Gal teks ką nors nudėt...

Maskoliai juos prieš tai primokė:
„Banditus čia atveš,
Todėl visi gerai žinokit –
Jie jums barzdas nupeš.“

Belaukiant greit prabėgo metai
Ir priešai – jau draugai...
Dabar suprato ir buriatai,
Kad bužės – tik vergai.

Buriatai – pavergti maskolių...
Skurdi maža tauta
Čia dar nuo protėvių, senolių
Gyveno užguita.

Labai negreit jie dar suprato,
Kad laisvės ilgesys –
Brangesnis žmogui, kuris mato
Ne tik savas ausis.

Nors čia ir vargo buožė Jonas...
Prakeikta vergija...
Bet tarp buriatų buvo ponas,
Ne tarp sribų, deja.

Po metų ketverių vergijos
Palūžo sveikata...
Svajojo žemėn grįžt Marijos,
Kai bus laisva tauta.

Bet čia suklupo buožė Jonas
Po tremtinio našta...
Neskambino jam kariljonas,
Duobė jau paruošta.

Kalnelin buožę palydėjo
Būrelis tremtinių,
Nes jis gyvenimą mylėjo
Tik paprastų žmonių.

Visiems Dievulis sudėliojo
Gyvenimo taškus...
Kuriuos ten užkasė taigoje,
Likimas jų aiškus.

Po trisdešimt šešerių metų
Iš taigų tolimų
Karste sugrįžo buožė Jonas
Kalnelin prie namų.

Čia išsipildė jo svajonės
Aukščiausiojo valia
Po Sibiro ilgos kelionės
Be rūpesčių šalia.

Jis atgulė čia be idėjų
Ramiausia širdimi...
Jį į kalnelį palydėjo
Kaimynai artimi.

Daugiau jau jokie bolševikai
Jo Sibiran neveš,
O bolševikams tai, kas liko,
Daug džiaugsmo neatneš.

Bedieviai pardavė tėvynę,
Kaimynus ir draugus,
O teismo dieną paskutinę
Jie grauš savo nagus.

Dvasios gyvos kaime neliko,
Gūdu – tušti laukai...
Užžėlė pėdos bolševikų,
Jų praminti takai...

Kada sribokų gaujos ėjo
Vogt buožės lašinių,
Ieškot „banditų“ palubėje
Ir stalčiuose žmonių...

Prisimenu, net juokas ima
Iš tos vagių valdžios.
Už jų prakeiktą palikimą
Dabar kasdien meldžiuos.

Meldžiuos už tėvą, mamą, brolių,
Už sąžinę Tautos...
Tikiu, jog ta kančių kelionė
Nebepasikartos.

2024 09 22

NORĖJAU TIK PAKLAUSTI

(neredaguota)

Aš tik norėjau dar tavęs paklausti,
Kas privertė tave mane mylėti?
Ar neužteko kartą prisiglausti
Ir prisiglaudus kantriai patylėti...

Kas privertė tave man ten ateiti
Naktim po kaimo gluosniais susitikti?
Juk tu buvai tada naivi mergaitė,
Dar nemokėjai ir rimtai supykti.

Dabar, kai pagalvoju, juokas ima...
Po gluosniais iki ryto prastovėjom.
Aš nežinau, kas būrė mums likimą,
Nors likimu tada ir netikėjom.

O buvo jis ir prausė mus ne kartą
Ne vandeniui, o ašarom nuo skruostų...
Manau, kad prisimint šiandien neverta,
Nes grįžom į tą patį meilės uostą.

Jausmai jausmai... Iš kur jie atsiranda?
Bet nieks mums pasakyt šiandien negali.
Nebent iš pasalų kas nors įkanda,
Koks niekadėjas eidamas pro šalį.

Skaudžiausia, kai įkanda tau į širdį,
To skausmo ir malda neužgesinsi...
Ir ta malda atrodo nenuoširdi...
Tą skausmą iki karsto prisiminsi.

Aš tik norėjau dar tavęs paklausti,
Kodėl tiek daug žvaigždžių danguj liepsnoja...
Ryto rasa norėčiau nusiprausti...
Taip viskas paprasta, kaip toj dainoje.

PAŽADAI

Ar dar meni aną rugpjūčio naktį,
Kai mėnuo plaukė debesų laivais
Svajonių uostan žiburio uždegti
Ir pasvajot žvaigždėtais vakarais?

Kai gervės skrido per rugpjūčio dangų,
Kartu ir tu su gervėmis išskridai,
Jos man paliko atminimą brangų,
Nors buvo ten tik tavo pažadai...

O gervės lėkė, klykaudamos skrido
Virš kaimo gluosnių rudenio nakty,
Jų klyksmo aidas naktyje pasklido
Toli ten horizonto pakrašty.

Iš pulko nė viena nesižavėjau,
Mylėjau tą, kurią slėpiau širdy,
Kurią mylėti amžinai žadėjau
Po kaimo gluosniais rudenio nakty.

Jau nesvarbu, kas buvo pažadėta
Tada tik tau, tik tau tada vienai,
Bet ta naktis – rudens naktis žvaigždėta
Mus kažkodėl išskyrė amžinai.

Likau gimtinės beržą apkabinęs
Po rudens lapais, krentančiais, gelsvais,
Danguj spindėjo žvaigždės sidabrinės,
O mėnuo plaukė debesų laivais.

Nepavydėk, jei rasi užrašyta
Ant seno gluosnio jau kitais vardais...
Galbūt sutiksiu aš kaimietę kitą
Su to paties likimo pažadais...

2024 m. rugpjūtis

OJ.., BUIVYDŽIAI BUIVYDŽIAI...

(pagal tikrus faktus)

gimtinės ir debesys šviesesni už svetimą saulę...

Pamąsčiau, užrašiau, pagalvojau,
Kaip čia reiks man gyventi toliau,
Nes dabar šitas kaimas galvoje...
Teks ką nors sumąstyti pagaliau.

Oj.., Buivydžiai Buivydžiai Buivydžiai!
Negaliu iš širdies jų išrauti...
Pasiliko kapelius trys kryžiai,
O kitus spėjo niekšai nugriaut.

Jie atėjo iš gretimo kaimo
Pasamdyti ganyt gyvulių –
Gyvuliais tapo patys savaime.
Jų kitaip pavadinti negaliu...

Nors žmonijos istorijoje duota:
Vieniems kurt – kitiems griaut lig mirties,
Visada atsirasi idiotų,
Jiems nereiks ir per daug išminties.

Pro Buivydžius retai pravažiuoju...
Kaimo vietoj boluoja laukai...
Man atrodo, kad aš tik sapnuoju
Tas dienas, kai dar buvom vaikai.

Tie ilgi vakarai kaimo sodžių,
Linksma buvo jaunimo būrys,
Iki ryto armonika grojo
Prie spingsulės blankios kambary.

Kai šiandien vėl armonika groja,
Jos kiekvieną akordą girdžiu,
Gimto kaimo laukų tylumoje
Širdyje gilų skausmą jaučiu.

Kaimo vardas tik popieriuį liko
Įrašytas kaimų sąrašė,
Bet istorijoj jis neišnyko –
Pasiliks su istorija šia.

Okupacija, Sibiro tremtys,
Sodybų tuštėjimo metai...
Kas pakeis, jeigu buvo taip lemta,
Jeigu per vėlai mes supratom.

Žmonės tvarkėsi, puošė sodybas
Svetimųjų pamiršę skriaudas,
Atminimui kartų statė kryžius
Ir po kryžiais kalbėjo maldas.

Greit gyvenimas šuoliais prabėga,
Nėr kada ir gerai pagalvot.
Jei širdy dar kas nors ir išlieka,
Tai galėsiu kitiems paaukot.

Aš dar nieko gražaus nesukūriau,
Šį tą parašiau tik „ant juoko“,
Bet dabar, kai gerai pasižiūriu,
Gudriau parašyt ir nemoku.

Oj.., Buivydžiai Buivydžiai Buivydžiai!
Negaliu iš širdies jų išraut...
Pasiliko kapeliuos trys kryžiai,
O kitus spėjo niekšai nugriaut.

2024 m. rugpjūtis

PRABĖGO VASARA

(neredaguota)

Prabėgo vasara – ruduo atėjo,
Skaičiuosime nukritusius lapus
Ant žemės blaškomus šiaurinio vėjo,
O tik po to dalinsimės perpus.

Tie medžių lapai – tarsi mūsų metai,
Nukritę nuo siūbuojančių šakų...
Kada jie krenta, ne kasdien mes matom,
Tik aš kasdien juos mintyse renku.

Renku ir tau su meile dovanoju...
Rausvus, gelsvus gyvenimo lapus –
Gyvenimas – kaip toj senoj dainoje...
Negriš ir jau kitaip tikrai nebus.

Prabėgo vasara tuščiom palaukėm,
O širdyje nerimsta ilgesys...
Atrodo, kad rudens mes ir nelaukėm,
Bet jis pasibeldė vėl į duris.

Ruduo ruduo... Geltoni lapai krenta.
Kas juos surinks, jei jų nerinksim mes.
Pamiršime, kas buvo išgyventa,
Tik širdyse paliksim svajones.

Ir tas dienas, kurios seniai praėjo,
Dar prisiminsim kartais paslapčia...
Tuos rudenio lapus, nuskintus vėjo,
Ir pirmą pasimatymą nakčia.

2024 m. spalio pradžia

TARP MELO IR TIESOS

2024 03 31

Žadėk, prisiekinėk – vis vien nepatikėsiu,
Nes melas ir tiesa dažnai labai arti,
O jei ir lemta dar pakilti iš griuvėsių –
Bus melas per saldus – tiesa labai karti.

Gal kam neaišku dar – galiu pasikartoti;
Ne pilys griūna, o gyvenimai žmonių...
Jeigu dėl melo teks gyvenimą aukoti,
Tegu tada jau viskas eina po velnių.

Krauju juk tūkstančiai už laisvę sumokėjo,
Vergijos pančiuose kentėjusi tauta.
Nors ne visi širdy turėjo *fix* idėją,
Bet jų kova buvo garbinga ir šventa.

Mintim ir žodžiais skausmo to neapsakysi,
Kiek daug to juodo melo teko išgyvent...
Šaltom rasom teks skausmą užgesint akyse,
Arba istorijos šiukšlyne sukūrent.

Kitaip nuodingų melo dulkių nenuplausi,
Tas negandas reikėtų amžiams sunaikinti.
Tik aš nesuprantu, kodėl tu vis dar klausai:
„Gal ir neverta kartais viską prisiminti?“

Kas buvo, ko nebuvo... Gal kada nors dar bus?
Tikėti mistika beprasmiškai naivu.
Melu nepadalinsi gyvenimo perpus,
O sielai šilumos ieškokim tarp savų.

Nes svetimi sugriovė laisvę mums žadėtą...
Kaip mes kvailiai jais patikėjome tada?
Nors buvo daug kančių ir skausmo iškentėta –
Užgijo, bet greit – Laisvės Kovų žaizda.

SIDABRINIO MĖNULIO SKLIAUTE

2024 m. balandis

Žodžiai žodžiai, laiškuos užrašyti
Paprastai, tik viena eilute,
Per naktis juos galėčiau skaityti
Sidabrinio mėnulio skliaute...

Aš kaip vaikas, kaip didelis vaikas,
Su svajonėmis vis dar žaidžiu...
Nesibaigs galbūt niekad tas laikas,
Nes danguj milijonai žvaigždžių.

Kada laivas svajonių paskęsta,
Pasiklydęs audros bangose,
Visos viltys gelmėje užgęsta
Ir visi atminimai jose.

Paslaptis – nežinau, ką mylėjai...
Tikiu – vardo dar nepamiršai.
Nors dabar nesvarbu, ką žadėjai,
Vardą kartais laiške užrašai.

Nesvajok, aš jau prisivajojau
Prieš metus, prieš penkis ir daugiau...
Vis galvojau galvojau galvojau,
Bet nuo to man nebuvo lengviau.

Skauda pilvą ir sąnarius suka...
Kažkokia paslaptina liga...
Jei išgerčiau dar vieną stikliuką,
Gal ateitų greičiau pabaiga...

Jau nešildo manęs mėnesiena,
Gal mėnulis ataušo visai...
Suprantu. Čia jokia ne naujiena,
Kai ko nors iš šalies paklausai.

NEŠVANKI BALADĖ

2024 birželis.

Visko po truputį ir be gėdos, tik ne viešai...

Kodėl ant seno kelmo varnos dergia?
Gal joms ten atsitūpti patogiau?
O kur „turtus“ padėt tuos – mano varge...
Kad nesmirdėtų jie ten dar ilgiau.

Turtus aš tuos pasiūlyčiau bent žmogui
Ir negalvočiau apie juos ilgai,
Nes nuo arielkos pavažiavus stogui
Galvoj išdygsta avino ragai.

Žmogus jau toks įdomus sutvėrimas,
Jam niekad niekur nieko negana...
Yra tik vienas geras patarimas:
Nusikakot ir bus kita daina...

Gal ir nešvankiai mano pasakyta,
Bet čia nėra jokios juk paslapties,
Nes ir šventam rašte taip parašyta,
Jog velnias tūno dūšioj po nakties.

Tik nesidžiauk pardavęs velniui dūšią,
Pasaulis vis dar sukasi ratu,
Čia ir sribai dar šliaužioja apglušę
Ant Lietuvos dirvonų suartų...

Čia dar ir partija jų tebeveikia,
Nors usnimis apžėlę pakraščiai.
Vieni juos giria, o kiti prakeikia,
Kad taip ilgai mus smaugė tie žalčiai.

Žmogus – žiauriausias Dievo sutvėrimas;
Pavydo, pykčio, keršto padermė...
Kai jį užvaldo proto užtemimas,
Dingsta visa gyvenimo prasmė.

Kai brolis brolių be prasmės nužudo...
Pasiutęs noras, kaip greičiau pralobt,
Prisigalvoja sau visokio brudo:
Valdžios troškimo ar ką nors užgrobt.

Žmogus galbūt ir Dievo idealas,
Galva prifarširuota smegenų...
Nenori pripažint, kada bus galas
Ir liks iš jo tik sauja pelenų.

Bet kaip jis vargšas šito nesupranta...
Jog tu esi tik svečias pakelės...
Jei tau šitam kely nēr nieko šventa,
Tavęs ir velnias nepasigailės.

Ne apie tuos, kurie ant gatvės sėdi,
Ištiesę ranką prašo paaukot,
O apie tuos, kurie jau persiėdę,
Tenori tik linksmai pauliavot.

Nesąmonių keistų prisigalvoja...
Nebemadinga tautiška kalba...
Visai pablūdo žmonės Lietuvoje,
Apsėdo juos kažkokia „kvaraba“.

Visokių partijų seime prikūrėm,
Apie kurias net gėda pagalvot...
Todėl šiandien ir tokią valdžią turim,
Tik norisi ant jos nusikakot.

Žinau, kad neskaniai šios eilės skamba,
Žinau – labai nekultūringa, bau...
Bet tai kodėl supykę žmonės bamba?
Šita liga ir aš jau susirgau.

Va taip ir baigiasi visa kultūra,
Kai norisi nešvankiai pakalbėt
Apie pašvinkusį jų „politbiurą“
Ir paskutinį tašką čia padėt.

KEISTUOLIS

... keistuolių pilnas svietas...

Neklausk manęs, kodėl aš toks keistuolis,
Blaškausi vienas po tuščius laukus...
Kiekvienas grumstas čia – kaip tikras brolis
Ir aš, kaip grumstas, kietas ir trapus.

Kaimo takelis traktorium užartas,
Kuriuo bažnyčion eidavom dažnai.
Esi, kaip šuo tas ant šakos pakartas;
Eini, blaškais ir taip bus amžinai...

Jau daugel metų prašvilpė pro šalį,
Vis dar prisiminimais gyvenu
Ir vis prisimenu aš tą takelį,
Kai pro gimtinės sodžių praeinu.

Neklausk manęs, kodėl aš toks naivuolis...
Tokių naivuolių tūkstančiai, deja,
Nes metai bėga, dienos lekia šuoliais
Ir tu vis bėgi ten kažkur šalia.

Tai paskubėk greičiau. Gal dar galėsi
Dienas ir tuos metus kaip nors pavyt...
Ir ant šaltų gyvenimo griuvėsių
Svajonių rūmą baigsi pastatyt.

O aš toks pat, vis vien naivus kaip vaikas,
Tikiu bet kuo – bobučių plepalais...
Gal kas ir pasakys, kad aš toks paikas,
Na ir tegu jie eina po galais....

Keistuolis aš, mat toks jau mano būdas.
Kiekvieną dieną vis ką nors darau,
Ką nors rašau vidurnaktį pabudęs
Ir „ant valdžios“ šiek tiek dar „pavarau“.

Kasdien aš vis ką nors prisigalvoju
Keistumų tų dabar galbūt šimtai...
Jeigu atsikeliu ne su ta koja –
Tais prietaisais dabar tikiu šventai.

Ir ko tiktai pasaulyje nebūna...
Jeigu tik kiek truputį paslydai,
Atrodo – be tavęs pasaulis griūna,
Kaip tie pirmosios meilės pažadai.

Tai nesvarbu: jie buvo ar nebuvo...
Norėtysi iš atminties ištrint.
Jeigu tai, kas žadėta, jau pražuvo,
Reiktų verčiau ir nebeprisimint.

Juk širdžiai, pagaliau, neįsakysi,
Ji žino viską už mane geriau.
Jei kas ne taip, tada tik pasakysi:
Aš nieko čia gudriau nepadariau.

2024 11 16

LAIŠKAI IŠ KOLŪKIO

performansas su poetiniais pakvailiojimais...

Kai man laiškus rašei iš kolūkio,
Aš jau mieste tada gyvenau.
Tu buvai dar žalia mokinukė,
Na, ir aš toks pat žalias buvau.

Kada grįždavau kaiman iš miesto
Po darbų pasiilgęs tavęs,
Rudens naktį, mėnulio apšviestą,
Pakelėj susitikdavom mes.

Tai gražiai nors šiandien pasvajokim,
Kaip kolūky uliojom linksmiai,
Tada buvo ir meilė kitokia,
Aš tave – tu mane pažinai.

Sode baltos alyvos žydėjo,
Kieme sklido jų kvapas svaigus,
Grįžt iš miesto į kaimą žadėjom,
Traukė mielas gimtinės dangus.

Bet sudužo kaip bangos į krantą
Tos svajonės – ne mūsų valia...
Na ir kas, jeigu buvo taip lemta,
Tokia buvo ir mūsų dalia.

Mes likimo pakeist negalėjom,
Kolūky gyvent neišmokom,
Kokį gavom, tokį ir turėjom...
Kaip liepė, mes taip jiems ir šokom.

Tik dabar dar kai kas pasijuokia
Piktai iš to biedno kolūkio,
Bet mes buvom jauni ir kitokie,
Nesvaigom, žole apsirūkę.

Suprantu, tu graži ir protinga,
Neteks man tavim abejoti...
Bet, kai meilė į širdį įstringa,
Negaliu kitai dovanoti.

Mes laimingai gyvenom kolūky,
Valdžia aukso kalnus žadėjo,
O nuo darbo galėjai gaut trūkį –
Svarbiausia – tai buvo IDĖJA.

Tušti liko laukai gimtam kaime
Ir kolūkio neliko seniai...
Tarsi laikas sustojo savaime,
Užversti ir visi šuliniai.

Pasiilgau aš tėviškės dūmo,
Žiburių gimto kaimo languos...
Ten dangus stebuklingo žydrumo
Visada mano sielą paguos.

Parašysiu dar vieną tau laišką,
Palinkėsiu sėkmės šiam kely...
Jei dar bus ir toliau kas neaišku,
Tad linkiu nenuklyst per toli.

2024 m. spalio

LAISVAS VĖJAS

...atrodo, kad ir gyvenimas nuėjo pavėjui...

Buvo mano gyvenimo kelio pradžia,
Kai tave sutikau pakelėje.
Jaigu meilė ir buvo – tai buvo tik čia,
Čia, kur ievos palaukėj žydėjo.

Laisvas vėjas palaukėj – kaip laisvas žmogus,
Kur pasuko, jis ten ir nuėjo...
Išdalino save ir geriausius draugus;
Tuos, kuriuos kažkada dar mylėjo.

Supratau, tik po laiko dabar supratau –
Už klaidas sumokėti reikėjo,
Nes skaudėjo abiems, ne vien man, gal ir tau,
Bet likimas už tai sumokėjo.

Pažadėkim daugiau nekartoti klaidų,
Nors pamirštam ir vėl jos kartojas...
O jei be priežasties atsiras dar bėdų,
Vakara is nusiplaukime kojas.

Laisvas vėjas nuneš ten, kur žydras dangus,
Lėksiu aš įkandin laisvo vėjo...
Kur kadais sutikau čia vaikystės draugus
Ir tave toj pačioj pakelėje.

2024 m. lapkritis

SENATVĖS MARAZMAI

2024 05 16– 2024 11 10

Gal ir per daug gyvenime kur nors skubėjau,
Bet pralenkt laiko niekada taip ir nespėjau.
Likau, kaip visada, nuo galo pirmutinis,
Svarbu kad toj eilėj dar ir ne paskutinis.

Juk pats tai nežinau, kiek aš esu protingas,
Nei ko paklaust galiu, ar kam nors reikalingas.
Norėčiau laukuose tik paganyti vėją...
Gal kam dar ir daugiau patiktų ši idėja.

Pavaikštau, pasvajoju po mėlynų dangum
Ir kartais pagalvoju, kaip gera būt žmogum...
Kai linksma – negalvoji ir „čerką“ padarai...
O jei kas nors galvoje... Pagydo daktarai.

Galėčiau čia tuoj pat sukurti ir UAB-ą,
Tada dar pagalvoti reiktų apie grabą...
Nesąmonių galiu prikurti milijonus,
Bet ar pasaulis taps nuo to labiau malonus.

Jau pamiršiu laukuose pramintus takelius,
Kai išėjau pasaulin pro kiemo vartelius...
Kurie juos ten pramynė, išėjo jau seniai,
Dabar toje kemsynėj tik veisiasi velniai.

Kiek negandų tamsių čia buvo išgyventa,
Kasdien tarsi sapne plaukiau į gimtą krantą,
Kasdien krūtinę drasko giminės ilgesys,
O mintys tyliai kužda, kad tu esi kvailys.

Gal paniūniuosiu tau – tu paskaityk man knygą,
Kol sielos gelmėse dar mintys neužmigo...
Ir pakelėmis bėgę metai nesustojo,
Idėjos vis tos pačios kaupiasi galvoje.

Va šiandien užropojau į ketvirtą aukštą,
Tik niekaip nerandu, kur pasidėjau šaukštą,
Kol atmintis be sąžinės kasdien trumpėja,
Langą plačiai atsiveriu ir gaudau vėją.

Senatvė – ne vienatvė, tai ne kokia liga,
Ateina jau toks laikas – laiminga pabaiga...
Kaip nori, taip kapstykis, ir nieks tau nepadės,
Tik dvelkiantis vėjelis kalnelin palydės.

Galbūt be proto aš gyvenimą mylėjau,
O jis, kaip ryto rūkas, vis tolo nuo manęs...
Jei kada nors pergreit gyvent ir paskubėjau,
Tai, ko šiandien nespėjau, sudėjau į eiles.

KAI MUS SIBIRAN VEŽĖ

(neredaguota)

2024 12 20 – 2024 12 27

*1949 m. Buivydžių kaimo Sibitro tremtinių
atminimui...*

Kai mus Sibiran vežė maskoliai,
Jiems talkėjo lietuviai sribai.
Nors jie buvo tikri mūsų broliai,
Bet maskoliai jiems buvo draugai.

Žemę tėviškės ašarom laistėm,
Kai palikom gimtuosius namus.
Saulė tekanti ryto pašvaistėm
Išlydėjo pavasarį mus.

Verkė beržas palaukėj parimęs,
Lūžo sode sena obelis...
Mums nežinomas laukė likimas,
Tolima nesvetinga šalis...

Palydėjo mus tėviškės klonis,
Ir berželis to klonio gale...
Kąkada buvom narsūs pagonys,
Be sribų, kurie šiandien šalia.

Nesvetingai mes jų išlydėti
Ant pečių su margais ryšuliais,
Iškeliavome vargt ir kentėti
Gyvuliniais vergų traukiniais.

O Pasaulis užčiauptas tylėjo –
Kažkam buvo patogų labai,
Kai maskoliškos dainos skambėjo,
Kurias traukė apgirtę sribai.

Kaip graudu man šiandien prisiminti
Tuos baisiuosius trėmimų metus,
Galvoje neišblėstančią mintį
Apie sribo vežėčių ratus.

Kuriais „buožgalvių“ turtą jie vežė
„Į valias“ nuvarytu kuinu,
Ant vežėčių užrioglintą važį
„Sovtpartkomo“ draugams dovanų.

Plėšė, griovė jie „buožių“ sodybas,
Kas pakliuvo tik jiems po ranka.
Sakė, bus labai greit komunizmas,
Bet atėjo greičiau pabaiga.

Tie, kas vežē ī Sibirā brolius,
Tuos pačiuos šiandien guli kapuos.
Pasimelskim dar ir už maskolius,
Kad ramybės nedrumstų namuos.

Ir kad mūsu daugiau neteriotų
Atėjūnai grobuonių šalies...
Nors Pasaulyje daug idiotų,
Bet tikiu, kad tiesa nugalės.

RASI MANE RASOS LAŠELY

Kada praeidamas pro šalį
Rytas ī ausį pakuždės –
Rasi mane rasos lašely
Rytmečio pievoj ant žolės,

Ieškok manęs rasos lašely,
Rasotoj pievoj ant žolės...
Meilė išeit ir grįžti gali,
Tas, kas mylėjo ir mylės.

Ieškok manęs rasos lašely,
Ieškok po gluosniais pakely,
Ieškok manęs prie šilo žalio,
Ieškok arti, ieškok toli.

Kai atsikelsi ankstų rytą,
Apšviesta saulės spindulių,
Rasi ant stiklo parašyta:
Vienintelę tave myliu.

Saulė rytais rasom aplaisto
Vėsa alsuojančius laukus...
Tik tai poetai vis dar paisto,
Jie žino, kad kitaip nebus.

Žino – širdis juk viską gali;
Išduot, be sąžinės žadėt
Šitam gyvenimo takely –
Atleist ir vėl karštai mylėt.

Bet kaip į širdį rast takelį?
Nieks pažadais nepatikės...
Tik tas, kuris atleisti gali,
Tas amžinai tave mylės.

2024 m. lapkritis

ŠIANDIEN AŠ ČIA ESU, O RYT...

2024 06 08

Šiandien aš čia esu, o ryt manęs nebus...
O kad galėčiau dar atgal sugrįžti!
Ir sugrąžinti tuos gyvenimo metus,
Kaimo takais prabėgusią vaikystę.

Dabar ji ten kažkur, labai labai toli,
Į praeitį nusinešė ją laikas...
Atgal jos sugrąžint jau negali,
Svajotu aš kasdien kaip mažas vaikas.

Jaunystės godos – kaip tušti gimti namai,
Nors buvo ten gyventa ir svajota,
Bet išdundėjo Sibiran tie traukiniai
Į mūsų brolių amžiną golgotą.

Vieni sugrįžo – kiti tą jungą nešė,
Uždėtą svetimųjų pavergėjų...
Kas krito – pastatė kryžių ir užrašė:
„Jis guli čia, nes Lietuvą mylėjo.“

Vienas grįžtu namo svajonių traukiniais –
Tušti namai, langinės uždarytos...
Jau nieks manęs į vidų nebeįsileis,
Nes aš juk čia – kaip svečias neprašytas.

Atminimai atminimai atminimai...
Tik paguoda nuo senatvės skaudulių –
Paprasti, tai tiktai vaikiški žaidimai...
Atsisėdau pailsėt po berželiu.

DĖKOJU ŽEMEI...

2024 m. balandis-birželis

Dėkoju Žemei, Dievui ir Tėvynei,
Kad čia gimiau, užaugau ir esu.
Čia mano žingsniai buvo pirmutiniai
Tokie visai nedrąsūs – iš tiesų.

Bet aš einu pirmyn ir nesustoju,
Nesustabdys manęs jokia jėga,
Nors žemė ir išslystų iš po kojų,
Bet tai dar ne pasaulio pabaiga.

Aš netikiu gyvenimo stebuklais,
Jokiom idėjom svetimų dievų.
Kai be prasmės gražiausios viltys dūžta,
Tuo netikėt būtų visai naivu.

Laimingi tie, kas savo laimę randa
Namuos ir be idėjų svetimų,
Nors ir kaimynas kartais tau įkanda,
Jam nusišypsai ir visai ramu.

Aš niekam niekad blogo nelinkėjau
Ir svetimo nesigviešiau atimt,
Jeigu kas nors šiek tiek ir pagailėjo,
Verčiau jau to geriau neprisimint.

Skriauda iš atminties negreit išblėsta,
Nusinešam kartu ją į kapus,
O neviltį, kuri greičiau atvėsta,
Sudėkim į gyvenimo lapus.

Gyvenimas – tarsi likimo upė,
Kaip nori, taip gali ją pavadint,
Jos bangose kartais paskęsti rūpi,
Arba dugne... Tiesiog – nusiskandint.

Dėkoju Žemei, Dievui ir Tėvynei,
Kad čia gimiau, užaugau iš tiesų...
Ir mano žingsniai bus čia paskutiniai...
Esu laimingas, kad dar čia esu.

MINTIES GALIA

2024 12 29–2025 01 02

Gyvenime praeiviai susitinka,
Vieni kitiems pažvelgia į akis,
O būna ir kitaip dar atsitinka...
Argi dabar kas tiesą pasakys.

Minčių šimtai po galvą baladojas,
Juk negali visų iškart pavyt,
Gal ir nėra čia didelis pavojus,
Mintim gali pasaulį suvaldyt.

Žmogaus mintis sukūrė šį pasaulį,
Kuriam ir aš gimiau, ir gyvenu,
Jei apie debesį suprastų kiaulė,
Tai mes skraidytume ir be sparnų.

Kūrybai mums minčių gamta negaili
Kol vis dar žemė sukasi ratu.
Sukūrė daug protingų, bet ir kvailį,
Kuris svajoja tapti poetu.

Poetai kapstosi minčių šiukšlyne,
Kai ieško širdžiai žodžių paprastų...
Manau, kad ši mintis ne paskutinė,
Nes žemė vis dar sukasi ratu.

O kaip norėčiau parašyti dainą,
Minčių gausybei laisvė atvira...
Atrodo, paprasta, bet neišeina.
Turbūt, kad įkvėpimo dar nėra.

Verčiau sukursiu ką nors apie mintį
Tuo pat ir užrašysiu dar šalia:
„Ką užrašiau, nereiks jums prisiminti...“
Tokia ir bus šitos Minties Galia!

NE KARTĄ SUKLUPAU

2025 01 03–2025 01 09

Ne kartą suklupau, likimo apgenėtas,
Bet kėliausi, ėjau ir nesustojau...
Nors sieloje likau nevykėlis poetas,
Už tai šiandien likimui padėkojau.

Kažką rašiau ne vien tik sau, ką pažadėjau...
Ne visada pakylame suklupę...
Ne visada sau duotą žodį ištesėjau,
Kada bridau vis į tą pačią upę.

Nėra čia logikos – kažkokia makalynė...
Tada, nuo ko pradėti, nežinojau.
Rašytojai ir disertacijas apgynė,
O aš, kol kiti rašė, pavėpsojau.

Pavėpsau ir dabar, kol ką nors sugalvoju...
Ne visada ateina įkvėpimas,
Problemų daug susikaupia galvoje,
Nežinomas šiandien man jų likimas.

Aš tik žinau, kad jau negrįšiu į tą kelią,
Nebent tik mintimis kada sustosiu...
Apie tą kaimą, vienišą laukų berželį,
Kuris ten augo, kartais pasvajosiu.

Likimas kitą man likimą dovanojo,
Nors jo tada dar gerai nepažinau,
Nes neužteko išminties žiløj galvoje,
Tarsi kitam aš pasauly gyvenau...

Kai suklupau, draugai pakilo ir nuėjo...
Tai buvo toks jau tas nelemtas kartas.
Neišdaviau, bet jie manęs nepagailėjo,
Tada tik supratau, kiek aš jiems vertas.

Nerasiu niekada geresnio tikro draugo,
Kuriuo tikėčiau už bet ką labiausia;
Tik berželiu anuo, kuris laukuos užaugo,
Ir ta darže suklypusia kaliause.

UŽBURTAS ŽODIS

2024 01 10

Nešiojau širdyje užburtą žodį,
Kurio ilgai nedrįsau pasakyt –
Galbūt dėl to, jog man keistai atrodė,
Nes nežinojau kas dar bus poryt.

Sau vietos žodžių tūkstančiai neranda,
Skirta tik vienam žodžiui paslaptis...
Kartais tas žodis labai skaudžiai kanda,
Nors be jo irgi dar ne išeitis.

Tegu nors vienas išeitį suranda,
Jei tūkstančiams yra ne išeitis...
Kai pabučiuoja, o po to įkanda...
Gal tai čia ir yra ta paslaptis?

Aš vis rašau rašau ir pagalvoju,
Kiek daug sukurta buvo kūrinijų...
Ir kaip tie žodžiai sutelpa galvoje, –
Daugiau negu kad žemėje žmonių?

Paslaptyje išliks tik vienas žodis,
Širdis jo neišduos iki mirties,
O kai ateis tas laikas, ji parodys,
Jog ten jokios nebuvo paslapties.

Ten buvo paprastas užburtas žodis
Ir paprasta vienintelė mintis...
Gal visa tai kažkam keistai atrodoys...
Jei laisvą žodį persekios mirtis.

LAIKO UPĖ

2025 01 15

Kaip greit, kaip greit prabėgo mūsų metai,
Jau daug neliko pažįstamų veidų –
Senų draugų iš artimųjų rato,
Nes jie kasmet išeina po tris, po du.

Gyvenimas tolyn lyg upė bėga,
Pavasariais žaliuojančiom pakrantėm,
Nusineša kartu ledus ir sniegą,
Tik mes dar liekam su viltim gyventi.

Gyvenimo ta upė nesustoja,
Amžinai bėga ir atgal negrįžta,
Gal ji ir grįš dar kaip anoj dainoje,
Prisimenant prabėgusią jaunystę.

Išliks tik atminty brangiausi žodžiai,
Nedrąsiai pirmą kartą pasakyti...
O tuos takus primins gimtinės sodžiai,
Kurių jau niekad nebeteks matyti.

Į praeitį nusineša juos laikas,
Žiauri, negailestinga laiko upė...
Kartu ir mus jis neša kaip paklaikęs...
Beprasmiškai mes meldžiam jo suklupe.

Jau metų nieks šiandien nebeskaičiuoja,
Nes jau labai nedaug beturim laiko,
O laiko upė bėga, nesustoja,
Ir retkarčiais blogas mintis išvaiko.

JAU PAVOSARIS

2025 m.

*Buivydiečių-pandėliečių tarmės motyvais,
papildant keliomis ano laikmečio autentiškomis
kaimiečių vartotomis nešvankybėmis...*

Jau pavosaris, o mon do žiema...
Sėdžiu po pušim unt suoliuko,
Smelkias un kaulus dragna vasuma
Ir kojas reumatas do suka.

Taip va, nuo dūšios ir pagalvoju:
Kiek čia unt to suolo sėdėsiu?
Girdžiu, kaip šunys už kaimo loja...
Aisiu kur nors – nusibe...dėsiu.

Kaimi dabar visi prastai kalba,
Neaiškiai kų nors pasoko,
Bat argi labai jau čia kom svarbu, –
Svarbu, kad ne...iktų unt toko.

Taip ir gyvanom, žėmį mylajom,
Ba raikalo niekas negunda...
Kaip tik norėjom, taip ir kalbajom,
Kaimynas kaimyno neskunda.

Manį tarmiškai niekas nemokė,
Kaip kiti, taip kalbajau ir aš...
Mas visi buvom biškį kitokie...
Su tokiu kalbu paklon nevaš...

Rašau rašau ir vis pagalvoju,
Koks vėlnias manį čia sugunda?
Jis už tai pažadėjo mon rojų...
Tai buvo didžiausia pagunda.

Kiek tik galasiu, tiek ir rašysiu,
Tagul bus... „Bala jų nemoty...“
Kai parašysiu, do paskaitysiu...
Tadu vėl rašysiu tų potį.

Ir apie kaimų, ir apie miestų,
Apie kasdienius žmonių vargus,
Kad neužgėstų ir saula šviestų,
Kad būtų giedras mūsų dungus.

Kas vargi gima – vargi užaugo,
Dabar kiti jau bunda laikai...
Ji ieško draugės, jis ieško draugo,
Ba tatas – mamos gimsta vaikai.

Va, nors truputį pakevarzosiu...
Golia kai kom do ir nepatikt...
Vienų rašysiu – kitų galvosiu...
Dėl to neraiktų unt manį pykt.

Jagu netyčia kas pasitaiko,
Labai neraiktų ir nusimint,
Volgyt po biškį, neryt ba saiko,
Kas kų pasokė – galvon neimt.

Jau pavosaris... Žiema praajo...
Kų čia daugiau jau ir bapridėt.
Iš počio ryto žmonas kalbajo –
Unt tos valdžios tik nusib...dėt.

Valdžių visokių jau daug kas mota,
Argi bavarta jas prisimint...
Kas sunkiai vargo – kojas nukrota,
Dabar raikėtų apsiramint.

Prie komunistų žmonas raudojų,
Durnių voliojo – buvo gerai,
Arielkų gėra, „čestuškas“ grojo
Kol nesugriuvo ponų dvarai.

Laisvam pasauly do pagyvanom,
Ponai iš naujo stoto dvarus...
Tik mas – unt golų... Jau ir pasanom...
Atajo laikas „nulaist garus“.

TU SAKAI...

(neredaguota)

2025 birželis

..kažkoks nesusipratimas...

Tu sakai, kad aš negailestingas,
Bet neklausi kodėl toks esu.
Jei likimas žiaurus ir klastingas –
Tuo pačiu atsiliepsi ir tu...

Nemanau, kad mane kas užkeikė...
Kartais būna be galo graudu,
Nes ne kartą jau taip pasitaikė,
Pasakyčiau – ne vienas, ne du...

Nors gyvenimas rožėm neklotas,
Šiam pasauly dar vaikštau žeme, –
Nemanau, jog esu idiotas,
Dar kaip nors pragyvensiu jame.

Apie viską dabar pagalvoju,
O tas viskas aš pats ir esu.
Nors klumpu, bet ir vėl atsistoju,
Kartais net pagalvoti baisu.

Dar kvailystės galvoj neišblėso,
Vis dar ieškau ko pats nežinau...
Nors kažkiek jau galva ir atvėso,
O galbūt čia tik aš taip manau...

Kažkada aš buvau gailestingas,
Nes tikėjau šventais pažadais
Ir be galo buvau toks laimingas,
Kai jokiais netikėjau gandrais.

Daug visokių gandų prisiklausęs
Negalėjau užmigt naktimis,
Kažkoks velnias galvon mano rausės...
Pasitarsiu dar ir su jumis.

Apie gailestį dar nekalbėsiu, –
Kai tik nuotaika bus man gera,
O dabar gal, verčiau, nepradėsiu...
Nes tokios taip geros dar nėra.

KAI IŠ MIESTO Į KAIMĄ SUGRĮŽTU

(neredaguota)

2025 m. liepos 1 d.

...pagal buivydietišką tarmę...

Kai iš miesto į kaimą sugrįžtu,
Kur geriau bent pasauly rasi...
Čia visus takelius aš pažįstu
Ir manį čia pažįsta visi.
Mono mylimos sesės ir broliai,
Čia mas augom kol buvom jauni.
Nedažnai basuainam lyg šiolei
Atsigėrt nors vandens šuliny.
Ne visi šuliniai dar išdžiūvo –
Boloj liko gi do ir varlių...
Visko buvo, oj visko čia buvo...
Daug ko jau prisimint negaliu.
Laikas бага ir tarsi sustoja,
Vokar buvom tokie dar jauni...
Jei paklaustum, – ar kas pagalvoja
Dėl ko šindien tu čia gyveni...
Ilgesys tik ramybas neduoda,
Mintyse jo paslapt negaliu –
Kaimas mano didžiausia paguoda,
Nes tų kaimų aš vis dar myliu.
Čia aš ištariau pirmųjų žodį,
Pirmų posmų sudėjau ailių...
Kur mon eiti – likimas parodė,
Bat kitu nuėjau aš keliu.
Sutikau aš ti savo likimų,
Jis mon buvo visai nuolankus,
Kitaip sokunt, – „radau palikimų“,
Nors tas kėlias ir buvo sunkus.

Leidinio bibliografinė informacija pateikiama Lietuvos nacionalinės Martyno Mažvydo bibliotekos Nacionalinės bibliografijos duomenų banke (NBDB).

ISBN 978-609-8292-15-2

Viršelyje panaudotos nuotraukos iš autoriaus archyvo.

Išleido reklamos agentūra „25 kadras“, IĮ

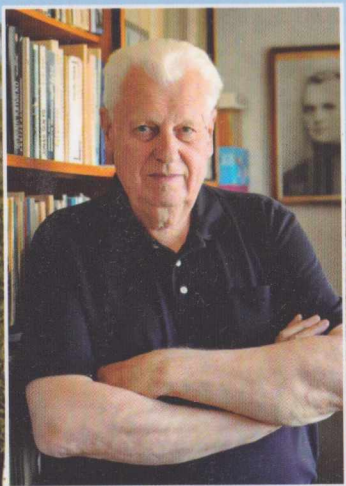
Spausdino D. Rudžio IĮ „P4U“

Tiražas 40 egz.

Panevėžys 2025

R. Kauniečio išleistos knygos 1996–2025 01 19.

*Su džiaugsmo ašarom
pažvelkim į pasaulį,
pamirškim skausmą
ir visas skriaudas...
Visiems dalinkim šypsenas
kaip ryto saulę,
kurios užgydys
ir galias žaizdas.*

Jūsų Romas

9 786098 292152